

வேதாகம படிப்பு தொடர்

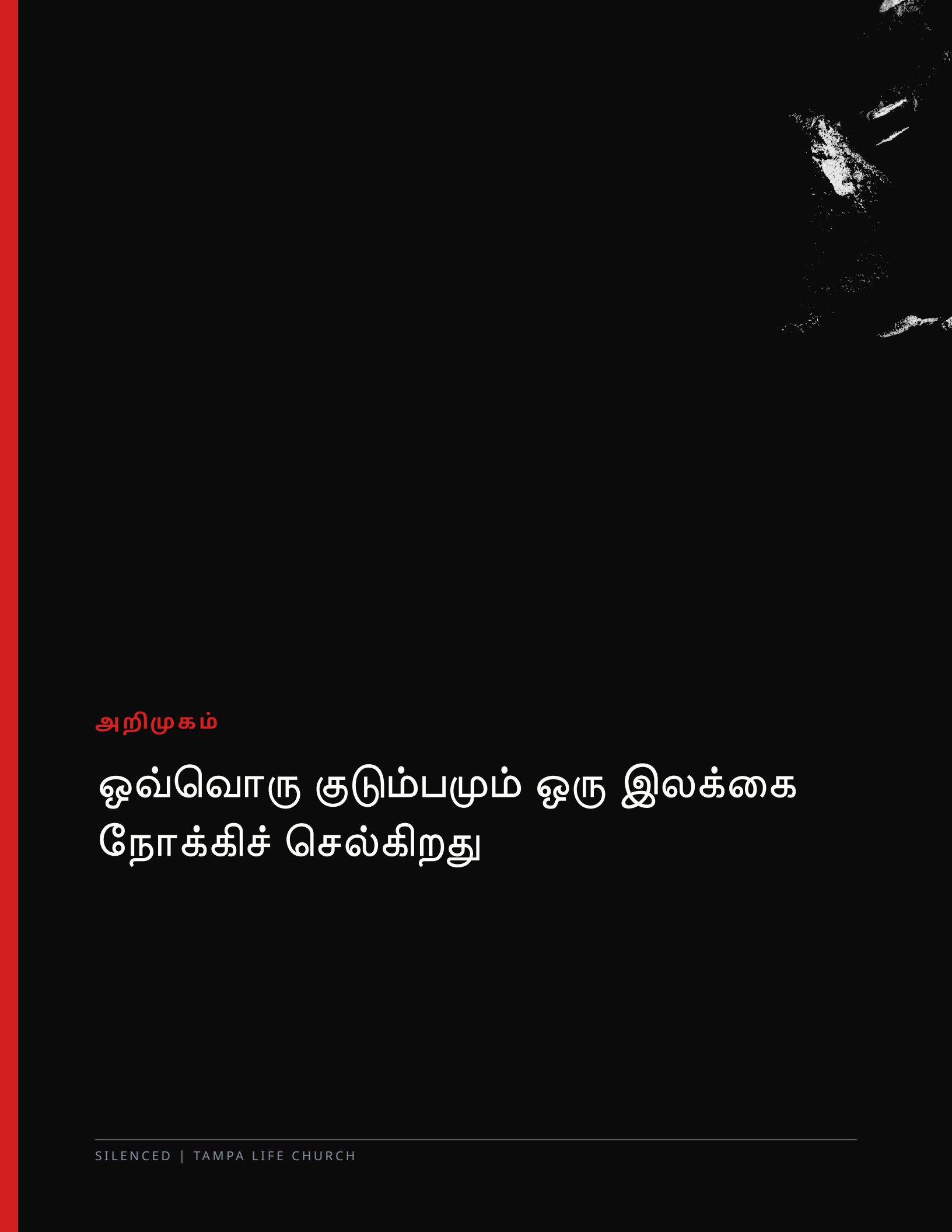
SILENCED

உங்கள் குடும்பத்தின் தலைவிதியை வடிவமைக்கும்
தரிசனத்தையும், குரலையும், தீர்மானங்களையும் மீட்டெடுத்தல்

SILENCED

மத்தேயு 12:22

பகைவன் உங்கள் குடும்பத்தை மௌனமாக்க விரும்புகிறான்.
இயேசுவோ அதன் தரிசனத்தையும் குரலையும் மீட்டெடுக்க
விரும்புகிறார்.

அறிமுகம்

ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு இலக்கை
நோக்கிச் செல்கிறது

ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு இலக்கை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. நாம் நமது வீட்டை எங்காவது வழிநடத்திச் செல்கிறோமா என்பது கேள்வி அல்ல; எங்கே வழிநடத்திச் செல்கிறோம் என்பதே கேள்வி. சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றி நடக்கும் ஒவ்வொரு உரையாடலும், நாம் எடுக்கும் ஒவ்வொரு தீர்மானமும், நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு விழுமியமும், நாம் நிலைநிறுத்தும் ஒவ்வொரு முன்னுரிமையும் நமது திருமணத்தின் மற்றும் பிள்ளைகளின் ஆவிக்குரிய எதிர்காலத்தை மௌனமாக வடிவமைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. நாம் போதிப்பதை பிள்ளைகள் பின்பற்றுவதற்கு முன்பே, நாம் விலைமதிப்பாகக் கருதுவதை அவர்கள் பின்பற்றுகிறார்கள். நமக்கு எது முக்கியமோ அதைப் பார்த்தே அவர்கள் எது முக்கியம் என்பதைக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

மத்தேயு 12-ஆம் அதிகாரத்தின் செய்தி, முதல் பார்வைக்கு உடல் சுகவீனம் மட்டும் சம்பந்தப்பட்டதாகத் தோன்றும் ஒரு அற்புதத்துடன் தொடங்குகிறது. பிசாசு பிடித்திருந்ததால் குருடும் ஊமையுமான ஒரு மனிதன் இயேசுவிடம் கொண்டுவரப்படுகிறான். இயேசு உடனடியாக அவனைச் சுகமாக்கி, அவனது பார்வையையும் பேச்சையும் மீட்டெடுக்கிறார் (மத்தேயு 12:22). ஆனால் போதகர் டிஸ்டேல் ஆழமான ஒரு உண்மையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்: இந்த அற்புதத்தில் குறிப்பாக, தேவனுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான மிக முக்கியமான இரு திறன்களை—பார்க்கும் திறனையும் பேசும் திறனையும்—பகைவன் தாக்கியிருந்தான்.

“அப்பொழுது பிசாசு பிடித்திருந்த குருடும் ஊமையுமான ஒருவன் அவரிடத்தில் கொண்டுவரப்பட்டான்; குருடும் ஊமையுமானவன் பேசவும் பார்க்கவும் செய்யத்தக்கதாக அவனைச் சொஸ்தமாக்கினார்.”

மத்தேயு 12:22, தமிழ் வேதாகமம்

இது ஒரு சுகமளிக்கும் கதையை விட மிகவும் அதிகமானது. தேவனுடைய மக்களுக்கு எதிராக சாத்தான் கொண்டிருக்கும் மிகப்பெரிய உபாயங்களில் ஒன்றை இது வெளிப்படுத்துகிறது. நாம் காண்பதைக் குருடாக்க முடிந்தால், நமது திசையை அவனால் அகற்ற முடியும். நாம் சொல்வதை மௌனமாக்க முடிந்தால், நமது ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தை அவனால் அகற்ற முடியும். இரண்டையும் அவன் சாதித்துவிட்டால், நாம் உடலளவில் உயிரோடு இருந்தாலும், நமது வாழ்விற்கும் நமது குடும்பத்திற்குமான தேவனுடைய நோக்கத்தில் இருந்து துண்டிக்கப்பட்டவர்களாகவே தொடர்ந்து வாழக்கூடும்.

இந்த உபாயம் ஒருபோதும் மாறவில்லை. நமது வீடுகளுக்கான தேவனுடைய விருப்பத்தை நாம் இனி காண முடியாதபடி, நமது ஆவிக்குரிய பார்வையை மங்கச் செய்ய பகைவன் இன்னும் முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறான். நமது திருமணம் ஆரோக்கியமாக இருக்க முடியும் என்றோ, நமது பிள்ளைகள் தேவனை ஆர்வத்துடன் ஊழியம் செய்ய முடியும் என்றோ, நமது குடும்பம் அவருடைய கிருபையின் சாட்சியாக மாற முடியும் என்றோ நாம் நம்புவதை நிறுத்தும் வரை, அவன் நமது மனதை மனச்சோர்வு, ஏமாற்றம், கவனச்சிதறல், பயம் ஆகியவற்றால் நிரப்புகிறான். தரிசனம் இழக்கப்படும்போது, நமது வார்த்தைகள்

மாறத் தொடங்குகின்றன. விசுவாசத்தைப் பேசுவதற்குப் பதிலாக, விரக்தியைப் பேசத் தொடங்குகிறோம். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை அறிக்கை செய்வதற்குப் பதிலாக, நமது பிரச்சனைகளையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறோம். நாம் அறியாமலேயே, தேவனுடைய வார்த்தையை விட நமது சூழ்நிலைகளுடன் அதிகமாக உடன்படத் தொடங்குகிறோம்.

தேவன் தமது ராஜ்யத்தைத் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கட்டுகிறார் என்பதை வேதவாக்கியங்கள் தொடர்ந்து கற்பிக்கின்றன. அவர் ஆபிரகாமை அழைத்தபோது, அவருடைய வாக்குத்தத்தம் ஒரே மனிதனைத் தாண்டி, ஒரு முழுக் குடும்பத்திற்கும், இறுதியில் எல்லா ஜாதிகளுக்கும் விரிவடைந்தது (ஆதியாகமம் 12:1-3). “வீட்டில் இருக்கும்போதும், வழி நடக்கும்போதும்” தேவனுடைய கட்டளைகளைப் பிள்ளைகளுக்கு ஜாக்கிரதையாய்ப் போதிக்கும்படி மோசே பெற்றோருக்கு அறிவுறுத்தினார் (உபாகமம் 6:6-7). “நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்” என்று யோசுவா தைரியமாக அறிவித்தார் (யோசுவா 24:15). ஒரு தலைமுறை மற்றொரு தலைமுறைக்குத் தேவனுடைய செயல்களை அறிவிக்க வேண்டும் என்று தாவீது ஜெபித்தார் (சங்கீதம் 145:4). வேதாகமம் முழுவதிலும், தேவனுடைய தரிசனம் எப்போதும் குடும்பத்தை உள்ளடக்கியிருந்தது.

““நான் இன்று உனக்குக் கட்டளையிடுகிற இந்த வார்த்தைகள் உன் இருதயத்தில் இருக்கக்கடவது. நீ அவைகளை உன் பிள்ளைகளுக்கு நன்றாய்ப் போதித்து, நீ வீட்டில் இருக்கும்போதும், வழி நடக்கும்போதும், படுத்துக்கொள்ளும்போதும், எழுந்திருக்கும்போதும் அவைகளைக் குறித்துப் பேசக்கடவாய்.””

உபாகமம் 6:6-7, தமிழ் வேதாகமம்

இதன் பொருள், ஒவ்வொரு பெற்றோரும், தாத்தா பாட்டியும், கணவனும் மனைவியும் ஒரு ஆவிக்குரிய வாரிசைச் செதுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதே. நாம் வெறுமனே பிள்ளைகளை வளர்க்கவில்லை; வருங்கால சீஷர்களை, வருங்கால துணைவர்களை, வருங்கால பெற்றோரை, வருங்கால தொழுதுகொள்பவர்களை, வருங்கால ஆத்துமா ஆதாயக்காரர்களை, தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் வருங்கால தலைவர்களை வளர்க்கிறோம். இன்று நாம் எடுக்கும் தேர்வுகளே, அடுத்த தலைமுறை நாளை கட்டியெழுப்பும் ஆவிக்குரிய அஸ்திபாரமாக மாறுகின்றன. போதகர் டிஸ்டேல் இந்த உண்மையை ஒரு வலிமையான வாக்கியத்தில் சுருக்கமாகக் கூறுகிறார்: “இன்று நீங்கள் எடுக்கும் தேர்வுகளே, நாளை நீங்களும் உங்கள் குடும்பமும் நடக்கும் பாதையாக மாறுகின்றன.”

அதனால்தான் இந்தப் படிப்பு வெறும் தனிப்பட்ட வளர்ச்சியைப் பற்றியது மட்டும் அல்ல. இது கிறிஸ்து கனப்படுத்தப்படும் வீடுகளையும், விசுவாசம் வளர்க்கப்படும் திருமணங்களையும், தேவனுடைய நோக்கத்தைக் காணவும், அவருடைய

வாக்குத்தத்தங்களைத் தைரியமாக அறிக்கை செய்யவும் அடுத்த தலைமுறை கற்றுக்கொள்ளும் குடும்பங்களையும் கட்டியெழுப்புவதைப் பற்றியது.

இந்தப் படிப்பு முழுவதும், ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் திசையையும் தீர்மானிக்கும் மூன்று அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை நாம் கண்டறிவோம்:

தரிசனம், நமது வீட்டிற்காக தேவன் விரும்பும் எதிர்காலத்தைக் காணும்படி நமக்கு உதவுகிறது.

நமது குரல் விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தி, நமது குடும்பத்தின் சூழலைத் தொடர்ந்து வடிவமைக்கிறது.

நமது தீர்மானங்கள் அந்தத் தரிசனத்தை நிலைத்திருக்கும் ஆவிக்குரிய பாரம்பரியமாக மாற்றுகின்றன.

மத்தேயு 12-ல் இருந்த மனிதனுக்கு தேவன் செய்ததையே நமக்காகவும் செய்ய வேண்டும் என்பதே நமது ஜெபம். நமது குடும்பங்களுக்கான அவருடைய நோக்கத்தை நாம் தெளிவாகக் காணும்படி, அவர் நமது ஆவிக்குரிய பார்வையை மீட்டெடுக்கட்டும். நமது திருமணத்தின் மேலும், பிள்ளைகளின் மேலும், எதிர்காலத்தின் மேலும் விசுவாசத்தைப் பேசும்படி, அவர் நமது குரலை மீட்டெடுக்கட்டும். அவர் நமக்காக ஆயத்தப்படுத்தியுள்ள தலைவிதியை நோக்கி நமது வீடுகளை வழிநடத்தும் அன்றாடத் தீர்மானங்களை எடுக்கும் தைரியத்தையும் அவர் நமக்குத் தரட்டும்.

01

பகுதி 1

பகைவனின் உபாயம் குருடும்
மௌனமும்

நாம் முதலில் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய பாடம் என்னவென்றால், சாத்தான் அரிதாகவே நமது இலக்கைத் தாக்கத் தொடங்குகிறான். மாறாக, அவன் நமது இலக்கைத் தீர்மானிக்கும் காரியங்களைத் தாக்குகிறான். இதைத்தான் மத்தேயு 12-ல் நாம் காண்கிறோம். பிசாசு பிடித்திருந்ததால் குருடும் பேசமுடியாதவனுமான ஒரு மனிதன் இயேசுவிடம் கொண்டுவரப்படுகிறான். இயேசு அவனைச் சுகமாக்கி, அவனது பார்வையையும் பேச்சையும் மீட்டெடுக்கிறார். இந்தக் குறிப்பிட்ட அற்புதத்தில், குருட்டுத்தன்மையையும் ஊமைத்தன்மையையும் இயேசு பிசாசின் கட்டுக்குடன் இணைத்துக் காட்டுகிறார் என்று போதகர் டிஸ்டேல் வலியுறுத்துகிறார். நாம் காண்பதைப் பகைவனால் குருடாக்கவும், நாம் சொல்வதை மௌனமாக்கவும் முடிந்தால், நாம் என்னவாக மாறுவோம் என்பதை அவனால் பெரிதும் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்ற ஒரு வலிமையான ஆவிக்குரிய உண்மையை இது வெளிப்படுத்துகிறது.

இந்த உண்மை ஒரு தனி மனிதனைத் தாண்டி வெகுதூரம் செல்கிறது. இது ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவ வீட்டிற்கும் நேரடியாகப் பேசுகிறது. குடும்பங்கள் தரிசனத்தின் மேல் கட்டப்படுகின்றன என்பதை சாத்தான் அறிவான். ஒரு குடும்பம் ஜெபிக்கும் குடும்பமாக மாறுவதற்கு முன்பு, யாராவது ஒருவர் முதலில் ஒரு ஜெபிக்கும் குடும்பத்தைக் காண வேண்டும். பிள்ளைகள் தொழுதுகொள்பவர்களாக மாறுவதற்கு முன்பு, யாராவது ஒருவர் முதலில் அவர்கள் தொழுதுகொள்பவர்களாக மாற முடியும் என்று நம்ப வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆவிக்குரிய பாரம்பரியமும், மற்றவர்கள் காண்பதற்கு முன்பே, தேவன் விரும்புவதை ஒருவர் காண்பதிலிருந்து தொடங்குகிறது.

வேதவாக்கியம் முழுவதிலும், நடத்தையைத் தாக்குவதற்கு முன்பு பகைவன் தொடர்ந்து தரிசனத்தையே தாக்கியிருக்கிறான். ஏதேன் தோட்டத்தில், ஏவாளை தேவனுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்யும்படி சாத்தான் ஒருபோதும் நேரடியாகச் சொல்லவில்லை. மாறாக, அவன் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேள்விக்குள்ளாக்கி, அவளுடைய பார்வையைத் திரித்தான். அவளுடைய தரிசனம் மங்கிய பிறகு, அவளுடைய தீர்மானங்கள் விரைவாகப் பின்தொடர்ந்தன. பாவம் எப்போதும் செயலுக்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே தொடங்குகிறது. நாம் தேவனையும், அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களையும், அவருடைய நோக்கத்தையும் முன்பு காணத்தக்கத் தெளிவாகக் காணுவதை நிறுத்தும்போது அது தொடங்குகிறது.

இதே கோட்பாட்டை பவுல் பின்னர் விளக்குகிறார். “இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனானவன் அவிசுவாசிகளுடைய மனதைக் குருடாக்கியிருக்கிறான்” என்று அவர் எழுதுகிறார் (2 கொரிந்தியர் 4:4). குருட்டுத்தன்மை சாத்தானின் விருப்பமான ஆயுதங்களில் ஒன்றாகும், ஏனெனில் தேவனுடைய சத்தியத்தைத் தெளிவாகக் காண முடியாத ஒரு மனிதன், இறுதியில் விசுவாசத்தை விட உணர்ச்சிகளின் அடிப்படையில் தீர்மானங்களை எடுக்கத் தொடங்குவான். ஆவிக்குரிய தரிசனம் இல்லாத ஒரு குடும்பம், கலாச்சாரம் தள்ளும் எந்த திசையிலும் மெதுவாக அலைந்து செல்கிறது. அவர்கள் தேவனுடைய நோக்கத்தைக் காணத் தவறியதால், அதை நோக்கி வேண்டுமென்றே செல்வதை நிறுத்திவிடுகிறார்கள்.

“இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனானவன் அவிசுவாசிகளுடைய மனதைக் குருடாக்கியிருக்கிறான்.”

2 கொரிந்தியர் 4:4, தமிழ் வேதாகமம்

சாத்தான் நமது தரிசனத்தைத் திருடினால், நமது திசையை இழக்கிறோம் என்று போதகர் டிஸ்டேல் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார். அவன் நமது குரலைத் திருடினால், நமது அதிகாரத்தை இழக்கிறோம். இரண்டையும் அவன் திருடினால், நாம் உயிரோடு தொடர்ந்து வாழ்ந்தாலும் தேவன் தந்த நமது நோக்கத்திலிருந்து துண்டிக்கப்படலாம். இதுதான் இன்று கிறிஸ்தவ குடும்பங்களுக்கு பகைவன் விரும்புவது.

இந்தத் தாக்குதல் நவீன வீடுகளில் எவ்வாறு நடைபெறுகிறது என்பதைச் சிந்தியுங்கள். ஒரு கணவன் வேலையால் அதிகமாகச் சுமையேற்றப்பட்டு, மெதுவாக ஜெபிப்பதை நிறுத்திவிடுகிறான். ஒரு மனைவி மனச்சோர்வடைந்து, எதுவும் ஒருபோதும் மாறாது என்று நம்பத் தொடங்குகிறாள். பெற்றோர் அட்டவணைகள், விளையாட்டு, பணம், பொழுதுபோக்கு ஆகியவற்றில் மூழ்கி, குடும்ப வழிபாடு மௌனமாக மறைந்துவிடுகிறது. இந்த மாற்றங்கள் எதுவும் ஒரே இரவில் நடக்கவில்லை. ஆவிக்குரிய தரிசனம் படிப்படியாக மங்கியதால் அவை நடக்கின்றன. ஒரு காலத்தில் அத்தியாவசியமாகத் தோன்றியது, விருப்பத்தேர்வாக உணரத் தொடங்குகிறது.

பகைவன் நமது குரலையும் தாக்குகிறான். மனச்சோர்வு நமது இருதயத்திற்குள் நுழைந்தவுடன், அது பொதுவாக நமது வாயிலிருந்து வெளிவரத் தொடங்குகிறது. நமது திருமணத்தின் மேல் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைப் பேசுவதற்குப் பதிலாக, ஏமாற்றத்தைப் பேசுகிறோம். நமது பிள்ளைகளின் மேல் நம்பிக்கையை அறிக்கை செய்வதற்குப் பதிலாக, அவர்களின் பலவீனங்களை மீண்டும் மீண்டும் விவரிக்கிறோம். நம்பிக்கையுடன் ஜெபிப்பதற்குப் பதிலாக, விரக்தியுடன் முறையிடுகிறோம். இறுதியில், நமது வார்த்தைகள் நாம் பயப்படும் அந்த எதிர்காலத்தையே பலப்படுத்தத் தொடங்குகின்றன.

இதனால்தான் நமது பேச்சின் முக்கியத்துவத்தை வேதவாக்கியம் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது. “நாவினுடைய வல்லமையினால் சாவும் வாழ்வும் உண்டாகும்” என்று நீதிமொழிகள் 18:21 அறிவிக்கிறது. நாக்ை ஒரு கப்பலின் சுக்கானுடன் யாக்கோபு ஒப்பிடுகிறார். அது சிறியதாக இருந்தாலும், முழுக் கப்பலின் திசையையும் அது தீர்மானிக்கிறது (யாக்கோபு 3:4-5). அதேபோல, ஒரு வீட்டிற்குள் தொடர்ந்து பேசப்படும் வார்த்தைகள் இறுதியில் அதன் ஆவிக்குரிய சூழலை வடிவமைக்கின்றன.

“நாவினுடைய வல்லமையினால் சாவும் வாழ்வும் உண்டாகும்.”

நீதிமொழிகள் 18:21, தமிழ் வேதாகமம்

இரண்டு வீடுகளைக் கற்பனை செய்யுங்கள். ஒன்றில், பிள்ளைகள் தொடர்ந்து கேட்பது, “நீ ஒருபோதும் கற்றுக்கொள்ள மாட்டாய்... ஏன் எப்போதும் இப்படித்தான் இருக்கிறாய்?... எதுவும் ஒருபோதும் மாறாது.” மற்றொன்றில், பிள்ளைகள் கேட்பது, “உன் வாழ்க்கைக்கு தேவனுக்கு ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது... உன்னில் தேவன் செயல்படுகிறார் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம்... உன் எதிர்காலத்திற்காக நாங்கள் ஜெபிக்கிறோம்... நீ இயேசு கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமானவன்.” இரண்டு வீடுகளிலும் திருத்தமும், ஒழுங்குமுறையும், சவால்களும் இருக்கின்றன, ஆனால் ஒரே ஒரு வீடு மட்டுமே தொடர்ந்து தனது பிள்ளைகளை தேவனுடைய தரிசனத்தை நோக்கி வழிநடத்துகிறது.

வித்தியாசம் வெறும் நேர்மறை சிந்தனை அல்ல. இது ஆவிக்குரிய தலைமைத்துவம்.

தேவன் பெற்றோருக்குக் கொடுக்கும் மிகப் பெரிய பொறுப்புகளில் ஒன்று, உலகின் முத்திரைகள் வழியாக அல்ல, தேவனுடைய கண்களின் வழியாக பிள்ளைகள் தங்களைத் தாங்களே காணும்படி உதவும் சிறப்புரிமையாகும். தோல்விகள், ஆளுமைகள், பிரபலம் அல்லது சாதனைகளின் அடிப்படையில் உலகம் பிள்ளைகளை முத்திரையிடுகிறது. தேவனோ நோக்கத்தைப் பேசுகிறார். தாவீது ராஜாவாவதற்கு முன்பே, தமது இருதயத்திற்கேற்ற ஒரு மேய்ப்பனை தேவன் ஏற்கெனவே கண்டார். எரேமியா பிறப்பதற்கு முன்பே, அவரை ஒரு தீர்க்கதரிசியாக நியமித்திருப்பதாக தேவன் அறிவித்தார். கிதியோன் இஸ்ரவேலை வழிநடத்துவதற்கு முன்பு, கிதியோன் தன்னைப் பலவீனனாகக் கண்டபோதிலும், தேவன் அவனை “பராக்கிரமசாலி” என்று அழைத்தார்.

மனிதர்கள் தங்களைத் தாங்களே காணும் முன்பே, தேவன் எப்போதும் தலைவிதியைப் பேசியிருக்கிறார்.

ஒவ்வொரு பெற்றோரும் கேட்க வேண்டிய மிகப் பெரிய கேள்விகளில் ஒன்று, “என் பிள்ளை இன்று என்னவாக இருக்கிறது?” என்பது அல்ல, மாறாக “என் பிள்ளை என்னவாக மாறுவதாக தேவன் காண்கிறார்?” என்பதே.

இன்றைய போராட்டங்கள் வழியாக மட்டும் அல்லாமல், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் வழியாக நமது பிள்ளைகளைக் காணத் தொடங்கும்போது, நமது ஜெபங்கள் மாறுகின்றன, நமது உரையாடல்கள் மாறுகின்றன, நமது திருத்தம் மேலும் நோக்கமுள்ளதாக மாறுகிறது, நமது நம்பிக்கை வளரத் தொடங்குகிறது.

இந்தக் கோட்பாடு நமது திருமணங்களுக்கும் பொருந்தும். இன்றைய முரண்பாட்டை மட்டுமே நாம் காண முடிந்தால், நமது வார்த்தைகள் மனச்சோர்வை பலப்படுத்தும். ஆனால் நமது திருமணம் என்னவாக மாற தேவன் விரும்புகிறார் என்பதை நாம் காணத் தொடங்கினால், நமது ஜெபங்களும், மனப்பான்மைகளும், மன்னிப்பும், அன்றாடத் தேர்வுகளும் அந்தத் திசையில் நகரத் தொடங்குகின்றன.

ஒவ்வொரு குடும்பமும் தான் காண்பதாலும் தான் சொல்வதாலும் தொடர்ந்து வடிவமைக்கப்படுகிறது.

அதனால்தான் நாம் இரண்டையும் கவனமாகக் காக்க வேண்டும்.

நமது குடும்பம் ஒருபோதும் மாறாது, நமது பிள்ளைகள் ஒருபோதும் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யமாட்டார்கள், நமது திருமணம் ஒருபோதும் குணமடையாது, அல்லது நமது ஊழியம் ஏற்கெனவே அதன் எல்லையை எட்டிவிட்டது என்று நம்மை நம்பவைப்பதைவிட பகைவன் விரும்புவது வேறொன்றுமில்லை. அந்தப் பொய்கள் நம்மை மௌனமாக்குவதற்கு முன்பே குருடாக்குவதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டவை. தேவனுடைய சாத்தியக்கூறுகளைக் காண்பதை நாம் நிறுத்தியவுடன், இறுதியில் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைப் பேசுவதையும் நிறுத்திவிடுகிறோம்.

ஆனால் இயேசு இரண்டையும் மீட்டெடுக்க வந்தார்.

குருடனின் கண்களைத் திறந்து, அவனது நாலை அவிழ்த்தது போலவே, நமது குடும்பங்களுக்கான தமது நோக்கத்தைக் காணும் திறனையும், நமது வீடுகளின் மேல் தமது சத்தியத்தைத் தைரியமாக அறிக்கை செய்யும் திறனையும் மீட்டெடுக்க கிறிஸ்து விரும்புகிறார். தேவன் காண்பதை ஒருவர் மீண்டும் காணத் தொடங்கி, அந்தத் தரிசனம் நிஜமாகும் வரை பேசுவதை நிறுத்த மறுக்கும்போது, ஒரு குடும்பத்தில் ஒவ்வொரு புத்துயிர்ப்பும் தொடங்குகிறது.

குடும்ப தியானம்

அடுத்த பகுதிக்குச் செல்வதற்கு முன், உங்களை நீங்களே இந்தக் கேள்விகளைக் கேளுங்கள்:

- இன்று முதல் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு என் குடும்பத்திற்காக எனக்கு உண்மையில் என்ன தரிசனம் இருக்கிறது?
- என் அன்றாட உரையாடல்கள் விசுவாசத்தை உருவாக்குகின்றனவா, அல்லது பயத்தை ஊட்டுகின்றனவா?
- தேவனைப் பற்றியும், நம் குடும்பத்தைப் பற்றியும், எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் நான் சொல்வதை என் பிள்ளைகள் கேட்டு அப்படியே திரும்பச் சொன்னால், அது அவர்களின் விசுவாசத்தை பலப்படுத்துமா?
- ஏமாற்றமோ, பயமோ, கடந்தகால தோல்விகளோ, என் வீட்டின் மூலம் தேவன் இன்னும் நிறைவேற்ற விரும்புவதைக் காணும் என் திறனை மங்கச் செய்திருக்கிறதா?
- என் திருமணத்தின் மேலும், பிள்ளைகளின் மேலும், குடும்பத்தின் மேலும் இன்று நான் பேசத் தொடங்க வேண்டிய தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் யாவை?

02

பகுதி 2

தரிசனம் கட்டுப்பாட்டிற்கு ஒரு
நோக்கத்தை அளிக்கிறது

போதகர் டிஸ்டேல் பகிரும் மிகவும் வல்லமையான உண்மைகளில் ஒன்று, தரிசனம் கட்டுப்பாட்டிற்கு ஒரு காரணத்தை அளிக்கிறது என்பதே. மக்கள் தரிசனத்தை இழக்கும்போது, கட்டுப்பாடு தேவையற்றதாக உணரத் தொடங்குகிறது என்று அவர் விளக்குகிறார். தேவனுடைய எல்லைகளைப் பாதுகாப்பாகக் காண்பதற்குப் பதிலாக, அவற்றை வரம்புகளாகக் காணத் தொடங்குகிறார்கள். ஒரே வேதப் போதனையை இரண்டு விசுவாசிகள் கேட்டும், ஏன் மிகவும் வேறுபட்டு பதிலளிக்கிறார்கள் என்பதை இந்த எளிய கோட்பாடு விளக்க உதவுகிறது. ஒருவர் அதை சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொள்கிறார், மற்றொருவர் அதனால் விரக்தியடைகிறார். வித்தியாசம் பெரும்பாலும் தேவன் மேலுள்ள அவர்களின் அன்பு அல்ல, மாறாக தங்கள் எதிர்காலத்தில் தேவன் என்ன கட்டியெழுப்புகிறார் என்பதை அவர்கள் தெளிவாகக் காண முடிகிறதா என்பதே.

“தரிசனம் இல்லாத இடத்தில் ஜனங்கள் சீர்கெட்டுப்போவார்கள்” என்று சாலொமோன் நீதிமொழிகள் 29:18-ல் எழுதும்போது இந்த உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறார். சீர்கெடுதல் என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட எபிரெய வார்த்தை வெறும் அழிவைக் குறிக்கவில்லை என்று போதகர் டிஸ்டேல் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார். அது கட்டுப்பாட்டை உதறிவிடுவது அல்லது ஆவிக்குரிய எல்லைகள் இல்லாமல் வாழ்வது என்ற கருத்தையும் கொண்டுள்ளது. வேறுவிதமாகச் சொன்னால், மக்கள் தேவனுடைய நோக்கத்தைக் காணத் தவறும்போது, ஒழுக்கமான வாழ்க்கை வாழ்வதற்கான தங்கள் ஊக்கத்தையும் இழக்கிறார்கள். தேவன் நம்மை எங்கே வழிநடத்துகிறார் என்பதை நாம் காண முடியாவிட்டால், கீழ்ப்படிதல் ஏன் முக்கியம் என்பதைப் புரிந்துகொள்வது கடினமாகிறது.

“தரிசனம் இல்லாத இடத்தில் ஜனங்கள் சீர்கெட்டுப்போவார்கள்.”

நீதிமொழிகள் 29:18, தமிழ் வேதாகமம்

இந்தக் கோட்பாடு குடும்ப வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் பாதிக்கிறது. தன் பிள்ளைகளின் மேலுள்ள தேவனுடைய அழைப்பைக் காண முடியாத ஒரு பெற்றோர், இறுதியில் வீட்டின் ஆவிக்குரிய சூழலுக்காகப் போராடுவதை நிறுத்திவிடுவார். குடும்ப ஜெபம் குறைவான முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. வழிபாடு விருப்பத்தேர்வாக மாறுகிறது. தேவனைப் பற்றிய உரையாடல்கள் அரிதாகிவிடுகின்றன. படிப்படியாக, ஒரு காலத்தில் அத்தியாவசியமாகத் தோன்றியது தேவையற்றதாக உணரத் தொடங்குகிறது. ஒருவர் வேண்டுமென்றே தேவனை நிராகரிப்பது அரிதே பிரச்சனை. மாறாக, தங்கள் குடும்பத்தின் மூலம் தேவன் என்ன நிறைவேற்ற விரும்புகிறார் என்பதைக் காண்பதை அவர்கள் வெறுமனே நிறுத்திவிடுகிறார்கள்.

மாறுதலும் உண்மையே. தேவன் நமக்கு நமது வீட்டிற்கான ஒரு தரிசனத்தைத் தரும்போது, தியாகம் அர்த்தமுள்ளதாகத் தொடங்குகிறது. நாம் மதிக்கிறவற்றை சந்தோஷமாகப் பாதுகாக்கிறோம். தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு தேவனுடைய நோக்கம் இருக்கிறது என்று நம்பும் பெற்றோர், அவர்களது வாழ்க்கையில் அனுமதிக்கும் தாக்கங்களைப் பற்றி

இயல்பாகவே அதிக நோக்கமுள்ளவர்களாக மாறுகிறார்கள். பயத்தினால் அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை உலகிலிருந்து தனிமைப்படுத்த முயலவில்லை. கிறிஸ்துவை பெரிதும் தேவைப்படும் ஒரு உலகில் உண்மையுள்ளவர்களாக வாழ அவர்களை ஆயத்தப்படுத்துகிறார்கள். தரிசனம், “நான் என்ன விட்டுக்கொடுக்கிறேன்?” என்ற கேள்வியை, “நான் எதைப் பாதுகாக்கிறேன்?” என்று மாற்றுகிறது.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இந்தக் கோட்பாட்டை நன்கு புரிந்திருந்தார். 1 கொரிந்தியர் 9-ல், கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையை போட்டிக்கு ஆயத்தமாகும் ஒரு விளையாட்டு வீரருடன் அவர் ஒப்பிடுகிறார். விளையாட்டு வீரர்கள் ஒரு பரிசை வெல்வதில் கவனம் செலுத்துவதால் தங்கள் உடலை மனமுவந்து ஒழுங்குபடுத்துகிறார்கள். அவர்கள் அதிகாலையில் எழுந்து, தொடர்ந்து பயிற்சி செய்து, கவனமாக உண்டு, முடிவுக் கோட்டின் மேல் தங்கள் கண்களை நிலைநிறுத்தியிருப்பதால் பல வசதிகளைத் துறக்கிறார்கள். அவர்களது ஒழுக்கம் தண்டனை அல்ல; அது ஆயத்தம். இதே மனநிலையுடன் தான் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையிலும் வாழ்ந்ததாக பவுல் விளக்குகிறார். தற்காலிக இன்பத்தை விட மிகவும் பெரிய ஒன்றுக்கு தேவன் தன்னை அழைத்திருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டதால் அவர் தன்னைத்தானே ஒழுங்குபடுத்தினார்.

நமது குடும்பங்களுக்கும் அதே பார்வை தேவை. கவனச்சிதறலைவிட ஜெபத்தையும், சுயநலத்தைவிட தாராள மனதையும், கசப்பைவிட மன்னிப்பையும், சமரசத்தைவிட பரிசுத்தத்தையும் நாம் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், நமது வீட்டிற்கு தேவன் விரும்பும் எதிர்காலத்தைப் பாதுகாக்கும் தீர்மானங்களை எடுக்கிறோம். இந்த தீர்மானங்கள் இன்று சிறியதாகத் தோன்றலாம், ஆனால் அவை நமது பிள்ளைகள் நாளை கட்டியெழுப்பும் ஆவிக்குரிய அஸ்திபாரமாக மாறுகின்றன. நாம் எதை மதிக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது நம்பிக்கைகளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே, நமது முன்னுரிமைகளை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள்.

இதனால்தான் யோசுவாவின் அறிக்கை வேதாகமத்தில் மிகப் பெரிய தலைமைத்துவ அறிக்கைகளில் ஒன்றாக இன்னும் நிலைத்திருக்கிறது: “நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்” (யோசுவா 24:15). யோசுவா வெறுமனே ஒரு தனிப்பட்ட நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தவில்லை. அவர் தன் குடும்பத்தின் திசையை நிலைநாட்டினார். அந்தக் குடும்பம் எங்கே செல்கிறது என்பதை யாராவது ஒருவர் தீர்மானிக்க வேண்டியிருந்தது, அந்தப் பொறுப்பை யோசுவா ஏற்றுக்கொண்டார். ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவப் பெற்றோரும் அதையே செய்ய அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். கலாச்சாரமோ, பொழுதுபோக்கோ, சமூக ஊடகமோ, பிரபல கருத்தோ நமது வீடுகளின் ஆவிக்குரிய திசையை தீர்மானிக்க நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது. அந்தப் பொறுப்பை தேவன் நம்மிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார்.

இன்று கிறிஸ்தவ குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் மிகப்பெரிய ஆபத்துகளில் ஒன்று திடீர் கலகம் அல்ல, மாறாக படிப்படியான விலகல். ஒரு குடும்பம் ஒரு நாள் காலையில் தேவனிடமிருந்து முற்றிலும் துண்டிக்கப்பட்ட நிலையில் எழுவது அரிது. மாறாக, ஜெபம் மெதுவாக மறைந்துவிடுகிறது. வழிபாடு குறைவான ஆர்வத்துடன் நடக்கிறது.

தேவனுடைய வார்த்தை குறைவான கவனம் பெறுகிறது. தேவனுடைய சமூகத்திற்குச் சொந்தமாயிருந்த மௌனத்தை பொழுதுபோக்கு நிரப்புகிறது. சிறு சமரசங்கள் குவிந்து, வீட்டிற்குள் முற்றிலும் வேறுபட்ட கலாச்சாரம் உருவாகிறது. ஒரு காலத்தில் நமது மனசாட்சியைத் தொந்தரவு செய்திருக்குமது மெதுவாக இயல்பாக மாறுகிறது.

இதனால்தான் தரிசனம் தொடர்ந்து புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும். நமது குடும்பத்தை அவருடைய கண்களால் காண உதவும்படி நாம் தொடர்ந்து கர்த்தரிடம் கேட்க வேண்டும். எத்தகைய கணவனாக ஆக அவர் நம்மை அழைக்கிறார்? எத்தகைய மனைவியாக? எத்தகைய பெற்றோராக? நமது பிள்ளைகள் எத்தகைய சீஷர்களாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? இந்தக் கேள்விகள் குற்றவுணர்வை உண்டாக்குவதற்காக அல்ல, மாறாக நோக்கத்தை மீட்டெடுப்பதற்காகவே கேட்கப்படுகின்றன. தேவன் நமது தரிசனத்தைப் புதுப்பிக்கும்போது, அவர் கட்டியெழுப்புவதைப் பாதுகாக்கும் நமது வைராக்கியத்தையும் புதுப்பிக்கிறார்.

தேவனுடைய நோக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ளும்போது, கட்டுப்பாடு இனி கட்டுப்பாடாகக் காணப்படாது என்று போதகர் டிஸ்டேல் கற்பிக்கிறார். அது தேவன் வாக்குப்பண்ணிய எதிர்காலத்தைப் பாதுகாக்கும் வேலியாக மாறுகிறது. சோதனைக்கு நாம் சொல்லும் ஒவ்வொரு “இல்லை”யும், தேவனுடைய அழைப்பிற்கு ஒரு பெரிய “ஆம்” ஆக மாறுகிறது. கீழ்ப்படிதலின் ஒவ்வொரு செயலும், நமக்குப் பின் வரும் தலைமுறைகளுக்காக நாம் கட்டியெழுப்பும் ஆவிக்குரிய பாரம்பரியத்தில் இன்னுமொரு செங்கல்லாக மாறுகிறது.

நமது பிள்ளைகளுக்கு நாம் விட்டுச்செல்ல முடிந்த மிகப்பெரிய வரம் நிதி பாதுகாப்போ, கல்வி வெற்றியோ, இவ்வுலகச் சாதனைகளோ அல்ல. அது தொடர்ந்து அவர்களை இயேசுவை நோக்கிக் காட்டிய ஒரு வீடே. நமது குடும்பம் தேவனுடைய தரிசனத்தைத் தெளிவாகக் காணும்போது, கட்டுப்பாடு நாம் சகித்துக்கொள்ளும் ஒன்றாக இருப்பதில்லை. அது நமது வாழ்க்கையில், நமக்குப் பின் வரும் தலைமுறைகளின் வாழ்க்கையிலும் தேவன் நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கும் விலைமதிப்பற்ற வேலையைப் பாதுகாக்கும் அன்பின் செயலாக மாறுகிறது.

03

பகுதி 3

தரிசனம் நாம் பேசும் விதத்தை
மாற்றுகிறது

தேவன் நமக்கு நமது குடும்பத்திற்கான ஒரு தரிசனத்தைத் தந்தவுடன், அடுத்த படி அந்தத் தரிசனத்திற்கு ஒத்திசைவாகப் பேசக் கற்றுக்கொள்வதே. இதுதான் பல விசுவாசிகள் போராடும் இடம். நமது திருமணத்திற்கும், பிள்ளைகளுக்கும், எதிர்காலத்திற்கும் தேவனுக்கு ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது என்று நாம் நம்பலாம், ஆனாலும் நமது அன்றாட உரையாடல்கள் பெரும்பாலும் முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு கதையைச் சொல்கின்றன. நீங்கள் சத்தியத்தை மௌனமாக நம்புவதை பகைவன் எப்போதும் பொருட்படுத்துவதில்லை, நீங்கள் அதை ஒருபோதும் தைரியமாக அறிக்கை செய்யாத வரை என்று போதகர் டிஸ்டேல் ஒரு வலிமையான அவதானிப்பைச் செய்கிறார்.

வேதவாக்கியம் விசுவாசத்தை நமது வார்த்தைகளுடன் தொடர்ந்து இணைக்கிறது. “இருதயத்தினால் நீதியுண்டாக விசுவாசிக்கிறான்; வாயினால் அறிக்கைபண்ணி இரட்சிப்படைகிறான்” என்று பவுல் ரோமர் 10:10-ல் எழுதுகிறார். நம்புவதும் பேசுவதும் பிரிக்கப்படவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். விசுவாசம் இருதயத்தில் தொடங்குகிறது, ஆனால் இறுதியில் அது வாய் வழியாக வெளிப்படுகிறது. நமது இருதயத்தை நிரப்புவதே இறுதியில் நாம் பேசும் வார்த்தைகளை வடிவமைக்கும். நமது இருதயங்கள் பயத்தால் நிரம்பியிருந்தால், பயமே நமது வாயிலிருந்து வெளிவரும். அவை விசுவாசத்தால் நிரம்பியிருந்தால், விசுவாசமும் கேட்கப்படும்.

““இருதயத்தினால் நீதியுண்டாக விசுவாசிக்கிறான்; வாயினால் அறிக்கைபண்ணி இரட்சிப்படைகிறான்.””

ரோமர் 10:10, தமிழ் வேதாகமம்

இந்தக் கோட்பாடு ஒவ்வொரு பெற்றோரையும் நமது வீட்டில் உருவாகும் சூழலை ஆராயச் செய்ய வேண்டும். நமது பிள்ளைகள் நமது அறிவுரைகளை மட்டும் அல்ல, நமது எதிர்பார்ப்புகளையும் கேட்கிறார்கள். நமது திருமணத்தைப் பற்றியும், நிதி விவகாரங்களைப் பற்றியும், சபையைப் பற்றியும், தலைவர்களைப் பற்றியும், எதிர்காலத்தைப் பற்றியும், அவர்களைப் பற்றியும் நாம் எப்படிப் பேசுகிறோம் என்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள். அந்த வார்த்தைகள் அவர்கள் வளரும் சூழலை மௌனமாக வடிவமைக்கின்றன.

எத்தனை முறை பெற்றோர் அறியாமலேயே தங்கள் பிள்ளைகளின் மேல் தோல்வியைப் பேசுகிறார்கள்? “அவன் வெறும் பிடிவாதக்காரன்,” “அவள் எப்போதும் கடினமானவள்,” “அவன் ஒருபோதும் கேட்கமாட்டான்,” அல்லது “அவள் நான் இருந்ததைப் போலவே இருக்கிறாள்” போன்ற வார்த்தைகளைக் கேட்கிறோம். இந்தக் கருத்துக்கள் தீங்கற்றவையாகத் தோன்றலாம் என்றாலும், மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப்படும் வார்த்தைகளுக்கு பெரும் செல்வாக்கு உண்டு. இறுதியில் பிள்ளைகள் தங்கள் மேல் தொடர்ந்து சொல்லப்படும் முத்திரைகளை நம்பத் தொடங்குகிறார்கள். பிள்ளைகள் பெரும்பாலும் தங்கள் மேல் வைக்கப்படும் எதிர்பார்ப்புகளுக்கேற்ப வளர்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டும் ஒரு சுவாரஸ்யமான கல்வி ஆய்வை போதகர் டிஸ்டேல்

குறிப்பிடுகிறார். மனித எதிர்பார்ப்புகளால் ஒரு பிள்ளையின் வளர்ச்சியை வடிவமைக்க முடியுமெனில், அவர்களின் வாழ்க்கையின் மேல் தொடர்ந்து பேசப்படும் தேவனுடைய சத்தியத்தால் இன்னும் எவ்வளவு அதிகமாக முடியும்?

வேதவாக்கியம் முழுவதிலும், தேவன் அரிதாகவே மனிதர்களை அவர்கள் அந்த நேரத்தில் யாராக இருந்தார்கள் என்று விவரித்து அறிமுகப்படுத்தினார். மாறாக, அவர்கள் என்னவாக மாறுவார்கள் என்பதைப் பற்றியே அவர் அடிக்கடி பேசினார்.

அநேக ஜாதிகளின் தகப்பனாக ஆவதற்கு முன்பே ஆபிராம் ஆபிரகாமாக மாறினான். ஈசாக்கு பிறப்பதற்கு முன்பே சாராயி சாராளாக மாறினாள். ஆரம்பகால சபையின் பாறை போன்ற தலைவனாக மாறுவதற்கு முன்பே சீமோன் பேதுரு என்று அழைக்கப்பட்டான். இன்னும் பயத்தில் ஒளிந்திருந்தபோதே கிதியோன் “பராக்கிரமசாலி” என்று அழைக்கப்பட்டான். மக்கள் முழுமையாக அதை வாழும் முன்பே தேவன் தொடர்ந்து அடையாளத்தைப் பேசினார்.

நமது வீடுகளுக்குள் நாமும் அதையே செய்யத் தொடங்கினால் என்ன ஆகும்?

ஒரு தகப்பன் தன் மகன் மேல் தன் கையை வைத்து, “உன் வாழ்க்கைக்கு தேவனுக்கு ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது. நீ நேர்மையுள்ள மனிதனாக இருப்பாய். நீ தேவனுடைய வார்த்தையை நேசிப்பாய். நீ ஞானத்தில் நடப்பாய்” என்று ஜெபிப்பதைக் கற்பனை செய்யுங்கள்.

ஒரு தாய் தன் மகள் மேல், “தேவன் உன்னை அழைத்திருக்கிறார். அவருடைய ராஜ்யத்தை ஆசீர்வதிக்கும் வரங்களை அவர் உனக்குத் தந்திருக்கிறார். நீ இயேசுவுக்குச் சொந்தமானவள், உன் வாழ்க்கைக்கு அவருக்கு ஒரு அற்புதமான திட்டம் இருக்கிறது” என்று பேசுவதைக் கற்பனை செய்யுங்கள்.

இவை வெறும் புகழ்ச்சி வார்த்தைகளோ, வெறும் ஆசைவார்த்தைகளோ அல்ல. அவை தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களில் வேரூன்றிய விசுவாச அறிக்கைகள்.

இதே கோட்பாடு திருமணத்திற்கும் பொருந்தும். ஒவ்வொரு திருமணமும் கடினமான காலங்களை அனுபவிக்கிறது. விரக்தியோ, ஏமாற்றமோ, சோர்வோ கவனக்குறைவாகப் பேசத் தூண்டும் தருணங்கள் உள்ளன. ஆனால் “நாவினுடைய வல்லமையினால் சாவும வாழ்வும் உண்டாகும்” (நீதிமொழிகள் 18:21) என்று வேதவாக்கியம் நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. நமது வார்த்தைகள் தேவன் நமக்குத் தந்த உடன்படிக்கையை பலப்படுத்தவோ, மெதுவாக பலவீனப்படுத்தவோ முடியும்.

பிரச்சனைகள் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்வது இதன் பொருள் அல்ல. ஆரோக்கியமான குடும்பங்கள் பிரச்சனைகளை நேர்மையாக எதிர்கொள்கின்றன. ஆனால் வீட்டில் மிகச் சத்தமான குரலாக பிரச்சனைகள் மாறுவதை அவை அனுமதிப்பதில்லை. விசுவாசம் யதார்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்கிறது, ஆனால் அந்த யதார்த்தத்தை மாற்றும் தேவனுடைய ஆற்றலையும் அது அறிக்கை செய்கிறது.

இயேசு தமது ஊழியம் முழுவதும் இதை அழகாக நிரூபித்தார். லாசருவின் கல்லறையின் முன் நின்றபோது, அவர் மரணத்தைப் பேசவில்லை; அவர் ஜீவனை அழைத்தார். புயல்களை எதிர்கொண்டபோது, அவர் சமாதானத்தைப் பேசினார். வியாதியை சந்தித்தபோது, அவர் சுகத்தைப் பேசினார். உடைந்த வாழ்க்கைகளைச் சந்தித்தபோது, அவர் மீட்பைப் பேசினார். மீண்டும் மீண்டும், இருளுக்கு பரலோகத்தின் பதில் மௌனம் அல்ல, அதிகாரத்துடன் பேசப்படும் சத்தியம் என்பதை நாம் காண்கிறோம்.

போதகர் டிஸ்டேல் நம்மை ஒரு உணர்த்தும் எண்ணத்துடன் சவால் செய்கிறார். சில மலைகள் நமது முறையீடுகளை ஆயிரம் முறை கேட்டிருக்கின்றன, ஆனால் நமது விசுவாசத்தை ஒருபோதும் கேட்டதில்லை.

தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைப் பற்றி மௌனமாக இருக்கும் அதே வேளையில், நமது பிரச்சனைகளை விவரிப்பதில் நாம் திறமையானவர்களாக மாறிவிட்டோம். தேவனுடைய உண்மையை நாம் அறிக்கை செய்வதை விட, நமது பயங்களை நாம் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுகூருகிறோம்.

ஒவ்வொரு நாளும் உங்கள் பிள்ளைகள் இதுபோன்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டால் என்ன ஆகும் என்பதைக் கற்பனை செய்யுங்கள்:

“தேவன் நமது குடும்பத்திற்கு உண்மையுள்ளவராக இருந்திருக்கிறார்.”

“கர்த்தர் நம்மை வழிநடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்.”

“தேவனுக்கு உன்னைக் குறித்து பெரிய திட்டங்கள் இருக்கின்றன.”

“நமது வீடு இயேசு கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமானது.”

“ஒவ்வொரு காலத்திலும் நாம் கர்த்தரையே நம்புவோம்.”

“தேவன் தமது மகிமைக்காக உன்னைப் பயன்படுத்தப் போகிறார்.”

அந்த வார்த்தைகள் அடுத்த தலைமுறையின் இருதயங்களில் விதைக்கப்படும் விதைகளாக மாறுகின்றன. காலப்போக்கில், அவை அடையாளத்தை வடிவமைக்கின்றன, தேவன் மேலான நம்பிக்கையைக் கட்டியெழுப்புகின்றன, விசுவாசம் இயல்பாகும் ஒரு சூழலை உருவாக்குகின்றன.

“நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்” என்று அறிவித்தபோது யோசுவா இந்தக் கோட்பாட்டைப் புரிந்திருந்தார். “என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம்” என்று யோசுவா சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். அவர்கள் அதை நடந்து செல்வதற்கு முன்பே, தன் குடும்பத்தின் திசையை அவர் பேசினார். அவரது வார்த்தைகள் அவரது வீட்டின் ஆவிக்குரிய கலாச்சாரத்தை நிலைநாட்டின.

இதே பொறுப்பு இன்று ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவப் பெற்றோருக்கும் சொந்தமானது.

நாம் ஜெபிப்பதை நமது பிள்ளைகள் கேட்க வேண்டும். நாம் அவர்களை ஆசீர்வதிப்பதைக் கேட்க வேண்டும். கசப்பிற்குப் பதிலாக மன்னிப்பையும், நம்பிக்கையின்மைக்குப் பதிலாக நம்பிக்கையையும், முறையீட்டிற்குப் பதிலாக நன்றியையும், பயத்திற்குப் பதிலாக விசுவாசத்தையும் நாம் பேசுவதைக் கேட்க வேண்டும். சிரமங்கள் எழும்போது, நமது முதல் எதிர்வினை பீதி அல்ல, ஜெபம் என்பதை அவர்கள் அறிய வேண்டும்.

இறுதியில், தங்கள் குழந்தைப்பருவ வீட்டை நிரப்பிய மொழியையே அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் தினமும் பேசப்படும், விசுவாசம் நம்பப்படுவது போலவே அடிக்கடி கேட்கப்படும், ஒவ்வொரு உரையாடலும் தேவன் நமது குடும்பங்களுக்காக ஆயத்தப்படுத்தியிருக்கும் எதிர்காலத்தை நோக்கிக் காட்டும் இடங்களாக நமது வீடுகள் மாறட்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, பகைவன் தேவனுடைய மக்களை மௌனமாக்க முயற்சிக்கிறான், ஆனால் கிறிஸ்து நமது குரலை மீட்டெடுக்கிறார், அதனால் நாம் விசுவாசத்துடனும், தைரியத்துடனும், நம்பிக்கையுடனும் நமது குடும்பங்களை வழிநடத்த முடியும்.

04

பகுதி 4

தரிசனம் தீர்மானங்களாக மாற
வேண்டும்

எந்தவொரு கிறிஸ்தவ குடும்பத்திற்கும் இருக்கும் மிகப்பெரிய ஆபத்துகளில் ஒன்று, தரிசனம் மட்டும் போதும் என்று நம்புவதே. நாம் ஒரு தேவபக்தியுள்ள வீட்டைப் பற்றி கனவு காணலாம், நமது பிள்ளைகள் கர்த்தரை நேசிக்க வேண்டும் என்று ஜெபிக்கலாம், நமது குடும்பத்தின் மேல் விசுவாச வார்த்தைகளையும் பேசலாம். ஆனால் அந்த நம்பிக்கைகள் ஒருபோதும் அன்றாடத் தீர்மானங்களாக மாறாவிட்டால், அவை நல்ல எண்ணங்களைத் தவிர வேறொன்றுமாக இல்லாமல் இருந்துவிடும். தரிசனத்தைக் காண்பதும், தரிசனத்தைப் பேசுவதும் மட்டும் போதாது என்று போதகர் டிஸ்டேல் மிகத் தெளிவாக விளக்குகிறார். அந்தத் தரிசனத்தை நோக்கி நமது குடும்பத்தை நகர்த்தும் தீர்மானங்களையும் நாம் எடுக்க வேண்டும்.

நேற்று எடுத்த தீர்மானங்களால் இன்று ஒவ்வொரு குடும்பமும் வடிவமைக்கப்படுகிறது. அதேபோல, இன்று நாம் எடுக்கும் தீர்மானங்களால் ஐந்து ஆண்டுகள் கழித்து நமக்கு இருக்கப்போகும் வீடு கட்டப்படுகிறது. இது நமக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும், ஏனெனில் நமது எதிர்காலம் ஒரு உணர்ச்சிகரமான தருணத்தால் தீர்மானிக்கப்படவில்லை, மாறாக காலப்போக்கில் எடுக்கப்படும் ஆயிரக்கணக்கான உண்மையான தேர்வுகளால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதை இது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. வலிமையான குடும்பங்கள் ஒரே இரவில் கட்டப்படுவதில்லை. அவை ஒரு நேரத்தில் ஒரு ஜெபமாக, ஒரு நேரத்தில் ஒரு உரையாடலாக, ஒரு நேரத்தில் ஒரு கீழ்ப்படிதலின் செயலாகக் கட்டப்படுகின்றன.

வேதவாக்கியம் இந்தக் கோட்பாட்டைத் தொடர்ந்து கற்பிக்கிறது. “நீங்கள் தேவவசனத்தைக் கேட்பவர்களாய் மாத்திரமல்ல, செய்கிறவர்களாயும் இருந்து, உங்களை நீங்களே வஞ்சியாதிருங்கள்” என்று யாக்கோபு எழுதுகிறார் (யாக்கோபு 1:22). தேவனுடைய சத்தியத்தைக் கேட்பது அவசியம், ஆனால் கேட்பது மட்டும் ஒருபோதும் ஒரு குடும்பத்தை மாற்றாது. வீட்டிற்குள் சத்தியம் தொடர்ந்து செயல்படுத்தப்படும்போதே மாற்றம் தொடங்குகிறது. பல விசுவாசிகள் மனப்பூர்வமாக ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை விரும்புகிறார்கள், ஆனால் கீழ்ப்படிதல் இல்லாத விருப்பம் ஒருபோதும் நிலைத்திருக்கும் மாற்றத்தை உண்டாக்காது.

““நீங்கள் தேவவசனத்தைக் கேட்பவர்களாய் மாத்திரமல்ல, செய்கிறவர்களாயும் இருந்து, உங்களை நீங்களே வஞ்சியாதிருங்கள்.””

யாக்கோபு 1:22, தமிழ் வேதாகமம்

இஸ்ரவேலர் வாக்குப்பண்ணப்பட்ட தேசத்தில் நுழைவதற்கு முன்பு மோசே அவர்களுக்குக் கற்பித்ததும் இதுவே. உபாகமம் 6-ல், தங்கள் முழு இருதயத்தோடும், ஆத்துமாவோடும், பலத்தோடும் கர்த்தரை நேசிக்கும்படி இஸ்ரவேலருக்குக் கட்டளையிட்ட பிறகு, மோசே உடனடியாக தமது கவனத்தை வீட்டின் மேல் திருப்புகிறார். தேவனுடைய கட்டளைகளை தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஜாக்கிரதையாய்ப் போதிக்கும்படியும், வீட்டில் இருக்கும்போதும், வழி நடக்கும்போதும், இரவில் படுத்துக்கொள்ளும்போதும், காலையில் எழும்போதும்

அவற்றைப் பற்றிப் பேசும்படியும் அவர் பெற்றோருக்கு அறிவுறுத்துகிறார். ஆலயத்தில் மட்டுமே விசுவாசம் இருக்க வேண்டும் என்பது தேவனுடைய திட்டமாக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. விசுவாசம் வீட்டின் அன்றாட கலாச்சாரமாக மாற வேண்டும் என்பதே அவரது என்றென்றுமான விருப்பம்.

இந்த அறிவுறுத்தல்கள் எவ்வளவு நடைமுறையானவை என்பதைக் கவனியுங்கள். வருடத்திற்கு ஒரு பாடத்தைத் திட்டமிடும்படி மோசே பெற்றோருக்குச் சொல்லவில்லை. மாறாக, ஒவ்வொரு சாதாரண தருணமும் அடுத்த தலைமுறையை சீஷப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பாக மாறும் ஒரு தொடர்ச்சியான வாழ்க்கை முறையை அவர் விவரிக்கிறார். குடும்ப சீஷத்துவம் முதன்மையாக அரிதான நிகழ்வுகள் மூலம் கட்டப்படுவதில்லை. நாள்தோறும் மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படும் நிலையான பழக்கவழக்கங்கள் மூலமே அது கட்டப்படுகிறது.

தரிசனம் தீர்மானங்களாக மாறுவது இங்குதான்.

நாம் ஒரு ஜெபிக்கும் குடும்பத்தை விரும்பினால், ஜெபம் வீட்டின் அன்றாட தாளத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறும் என்று யாராவது தீர்மானிக்க வேண்டும். வேதவாக்கியத்தை நேசிக்கும் பிள்ளைகளை நாம் விரும்பினால், தேவனுடைய வார்த்தை தவறாமல் திறக்கப்படும் என்று யாராவது தீர்மானிக்க வேண்டும். சமாதானமான ஒரு திருமணத்தை நாம் விரும்பினால், மனக்கசப்பு வளர அனுமதிப்பதற்குப் பதிலாக, மன்னிப்பு விரைவாகப் பயிற்சி செய்யப்படும் என்று யாராவது தீர்மானிக்க வேண்டும். தாராளமான பிள்ளைகளை நாம் விரும்பினால், தாராள மனதை அவர்களுக்கு முன்பாக யாராவது வேண்டுமென்றே முன்மாதிரியாகக் காட்ட வேண்டும்.

நமது பிள்ளைகள் தொழுதுகொள்பவர்களாக மாற வேண்டும் என்று விரும்பினால், அவர்கள் முதலில் நாம் தொழுதுகொள்வதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று போதகர் டிஸ்டேல் அழகாக விளக்குகிறார். அவர்கள் தாராளமானவர்களாக மாற வேண்டும் என்று விரும்பினால், அவர்கள் முதலில் நாம் கொடுப்பதைப் பார்க்க வேண்டும். நமது வீட்டில் ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தை நாம் விரும்பினால், நாம் முதலில் ஆவிக்குரிய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

அறிவுறுத்தலை விட கவனிப்பிலிருந்தே பிள்ளைகள் மிக அதிகமாகக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

ஒரு தகப்பன் தன் மகனிடம் ஜெபம் முக்கியம் என்று சொல்லலாம், ஆனால் தன் தந்தையை ஜெபிக்கக் கண்டிராவிட்டால், அந்தப் பாடம் அதன் வலிமையை இழக்கிறது. கடினமான காலங்களில் தேவனை நம்பும்படி ஒரு தாய் தன் மகளை ஊக்குவிக்கலாம், ஆனால் ஒவ்வொரு உரையாடலையும் கவலை ஆதிக்கம் செலுத்தினால், அந்த முன்மாதிரி அறிவுரையை மறுக்கிறது. நமது பிள்ளைகள் தொடர்ந்து ஒரு கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அவர்கள் ஒருபோதும் அதை உரக்கச் சொல்லாவிட்டாலும்:

“என் பெற்றோர் அவர்கள் எனக்குப் போதிப்பதை உண்மையிலேயே நம்புகிறார்களா?”

அந்தக் கேள்விக்கு நமது தீர்மானங்கள் மூலமே ஒவ்வொரு நாளும் பதில் அளிக்கப்படுகிறது.

இயேசு மலைப்பிரசங்கத்தை இந்த உண்மையின் மிகத் தெளிவான உதாரணங்களில் ஒன்றுடன் முடிக்கிறார். அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட இரண்டு மனிதர்களை அவர் விவரிக்கிறார். ஒருவன் அவற்றுக்குக் கீழ்ப்படிந்து கன்மலையின் மேல் தன் வீட்டைக் கட்டினான். மற்றவன் அவற்றைப் புறக்கணித்து மணலின் மேல் கட்டினான். இரண்டு வீடுகளும் புயல்களை அனுபவித்தன, ஆனால் ஒன்று மட்டுமே நிலைத்து நின்றது (மத்தேயு 7:24-27).

வித்தியாசம் அறிவு அல்ல என்பதைக் கவனியுங்கள்.

வித்தியாசம் கீழ்ப்படிதலே.

அதேபோல, இரு குடும்பங்கள் ஒரே சபைக்குச் சென்று, ஒரே பிரசங்கங்களைக் கேட்டு, ஒரே போதனைகளை நம்பினாலும், மிகவும் வேறுபட்ட முடிவுகளை அனுபவிக்கலாம், ஏனெனில் ஒன்று தொடர்ந்து தேவனுடைய வார்த்தையின் மேல் கட்டுகிறது, மற்றொன்று அதை வெறுமனே ரசிக்கிறது.

இதனால்தான் ஆவிக்குரிய தலைமைத்துவத்தை ஒத்திவைக்க முடியாது. நமது குடும்பங்களை வழிநடத்தத் தொடங்குவதற்கு ஒரு சரியான காலம் இல்லை. தேவபக்தியுள்ள பழக்கவழக்கங்களை நிலைநாட்ட மிகச் சிறந்த நேரம் இன்றே. தொடங்குவதற்கு நமக்கு விரிவான திட்டங்களோ, சரியான அட்டவணைகளோ தேவையில்லை. சில நேரங்களில், மிக முக்கியமான மாற்றங்கள் மிக எளிய தீர்மானங்களுடன் தொடங்குகின்றன.

ஒருவேளை இன்றிரவு குடும்பம் ஐந்து நிமிடங்கள் ஜெபிக்க படுக்கைக்கு முன் ஒன்றுகூடலாம்.

ஒருவேளை நாளை காலை ஒன்றாக வேதாகமத்தின் ஒரு அதிகாரத்தை வாசிப்பதோடு தொடங்கலாம்.

ஒருவேளை இந்த வாரம் ஒரு மாலைப்பொழுது தொலைக்காட்சி அணைக்கப்பட்டு, அதற்குப் பதிலாக வழிபாட்டு பாடல்கள் வீட்டை நிரப்பட்டும்.

ஒருவேளை ஒரு கடினமான உரையாடல் கோபத்திற்குப் பதிலாக மன்னிப்புடன் முடியட்டும்.

இந்த தீர்மானங்கள் சிறியதாகத் தோன்றலாம், ஆனால் பரலோகம் அவற்றை வேறுவிதமாக அளக்கிறது. கீழ்ப்படிதலின் ஒவ்வொரு செயலும் நமது குடும்பத்தின் ஆவிக்குரிய அஸ்திபாரத்தில் வைக்கப்படும் இன்னுமொரு கல்.

ஒவ்வொரு பெற்றோரும் நினைவில் வைக்க வேண்டிய ஒரு தீவிரமான எச்சரிக்கையையும் போதகர் டிஸ்டேல் தருகிறார்:

“இன்று நான் சகித்துக்கொள்வதை, நாளை என் பிள்ளைகள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். இன்று நான் மன்னித்துவிடுவதை, நாளை என் குடும்பம் இயல்பாக்கிவிடும்.”

அந்த வார்த்தைகள் நம் ஒவ்வொருவரையும் நிறுத்தி யோசிக்க வைக்க வேண்டும்.

பிள்ளைகள் அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் காண்பதை பெரும்பாலும் இயல்பாக்கிக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் தொடர்ந்து கருணையைக் கண்டால், கருணையைக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் ஜெபத்தைக் கண்டால், ஜெபம் இயல்பானதாகிறது. அவர்கள் மன்னிப்பைக் கண்டால், மன்னிப்பைக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் சமரசத்தையோ, கசப்பையோ, நேர்மையின்மையையோ, ஆவிக்குரிய அலட்சியத்தையோ கண்டால், அந்த முறைமைகளும் அமைதியாக இயல்பாகிவிடலாம்.

இதனால்தான் நமது அன்றாடத் தீர்மானங்கள் மிகவும் ஆழமாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

ஒவ்வொரு தேர்வும் நமது வீட்டின் ஆவிக்குரிய கலாச்சாரத்தை பலப்படுத்துகிறது அல்லது பலவீனப்படுத்துகிறது.

தேவன் கிருபையுள்ளவர் என்பதே இனிமையான செய்தி. எந்தக் குடும்பமும் குறையின்றி வழிநடத்தியதில்லை. திரும்பிச் செல்ல விரும்பும் தருணங்கள் ஒவ்வொரு பெற்றோருக்கும் உண்டு. ஆனாலும் நமது தோல்விகள் நமது எதிர்காலத்தை வரையறுக்கத் தேவையில்லை. நமது வீட்டை கிறிஸ்துவிடம் ஒப்படைத்து, அவரைக் கனப்படுத்தும் தீர்மானங்களை எடுக்கத் தொடங்கும் தருணத்தில், அலட்சியப்படுத்தப்பட்டிருக்கக்கூடிய எதையும் அவர் மீட்டெடுக்கத் தொடங்குகிறார். தேவனுடைய கிருபை எப்போதும் நேற்றைய தவறுகளை விட பெரியது.

நாள்தோறும் விசுவாசத்துடன் கீழ்ப்படிதலைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது, இயேசுவைப் பின்பற்றுவது வெறும் ஞாயிற்றுக்கிழமையில் நாம் செய்யும் ஒன்று அல்ல என்பதை நமது பிள்ளைகள் காணத் தொடங்குகிறார்கள். அது நாம் ஒவ்வொரு நாளும் வாழும் விதமாக மாறுகிறது. இறுதியில், அந்த நிலையான தீர்மானங்கள் நாம் போன பிறகும் தலைமுறைகளை தொடர்ந்து பாதிக்கும் ஒரு விசுவாசப் பாரம்பரியமாக மாறுகின்றன.

அன்றாட கீழ்ப்படிதல் மூலம் வாழப்படும் தரிசனத்தின் வல்லமை அதுவே. அது விசுவாசத்தை நாம் ரசிக்கும் ஒன்றிலிருந்து, நமது பிள்ளைகள் ஒவ்வொரு நாளும் அனுபவிக்கும் ஒன்றாக மாற்றுகிறது.

05

பகுதி 5

பெற்றோரே தங்கள் பிள்ளைகளின்
முதன்மை சீஷப்படுத்துநர்

போதகர் டிஸ்டேலின் செய்தியில் மிகவும் மனதை உறுத்தும் தருணங்களில் ஒன்று, நமது பிள்ளைகளின் ஆவிக்குரிய திசையை நாம் வேண்டுமென்றே வடிவமைக்காவிட்டால், வேறு யாராவது அதை வடிவமைப்பார்கள் என்று அவர் நமக்கு நினைவூட்டும்போதே. இயற்கை ஒரு வெற்றிடத்தைச் சகித்துக்கொள்வதில்லை. பெற்றோர் போதிக்கத் தவறுவதை, கலாச்சாரம் சந்தோஷமாகப் போதிக்கும். தந்தையரும் தாய்மாரும் எதைப் பற்றி மௌனமாக இருக்கிறார்களோ, அதை உலகம் ஆவலுடன் வரையறுக்கும்.

இந்த உண்மை வேதவாக்கியத்தில் எப்போதுமே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேவன் ராஜாக்களையோ, தீர்க்கதரிசிகளையோ ஏற்படுத்துவதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே, ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு விசுவாசம் கடத்தப்படும் முதன்மை இடமாக அவர் குடும்பத்தை ஏற்படுத்தினார். தேவன் வடிவமைத்த முதல் வகுப்பறை ஒரு ஜெப ஆலயமோ, ஆலயமோ அல்ல. அது குடும்பமே.

இதனால்தான் உபாகமம் 6-ல், தேவனுடைய கட்டளைகளை தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஜாக்கிரதையாய்ப் போதிக்கும்படி மோசே இஸ்ரவேலருக்கு அறிவுறுத்தினார். இந்தப் பொறுப்பை முழுவதுமாக ஆசாரியர்களிடம் விட்டுவிடும்படி அவர் ஒருபோதும் பெற்றோருக்குச் சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். மாறாக, வீட்டில் இருக்கும்போதும், ஒன்றாக நடக்கும்போதும், படுக்கைக்குச் செல்வதற்கு முன்பும், காலையில் எழுந்த பிறகும் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பற்றிப் பேசும்படி அவர் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினார். வேறுவிதமாகச் சொன்னால், சீஷத்துவம் ஒரு நிகழ்வாக இருக்கும்படி ஒருபோதும் திட்டமிடப்படவில்லை; அது ஒரு வாழ்க்கை முறையாக மாற வடிவமைக்கப்பட்டது.

வாரத்திற்கு ஒரு சபை ஆராதனை நமது பிள்ளைகளின் விசுவாசத்தை வடிவமைக்க போதுமானது என்று நாம் அறியாமலேயே நம்புவதுண்டு. போதகர்களுக்கும், ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும், இளைஞர் தலைவர்களுக்கும், பிள்ளைகள் ஊழியங்களுக்கும் நாம் ஆழ்ந்த நன்றியுள்ளவர்கள், ஆனால் அவர்களில் யாரும் ஒரு தேவபக்தியுள்ள தந்தையின், தாயின் செல்வாக்கை மாற்றியமைக்க ஒருபோதும் நோக்கமாகவில்லை. வீட்டில் ஏற்கெனவே நடக்க வேண்டியதை சபை மேலும் பலப்படுத்துகிறது.

உண்மையில், நமது பிள்ளைகளில் முதலீடு செய்ய சபைக்கு வாரத்திற்கு சில மணி நேரங்கள் மட்டுமே உள்ளன. பெற்றோருக்கோ ஆயிரக்கணக்கானவை உள்ளன.

அது நம்மை மனச்சோர்வடையச் செய்யக் கூடாது; அது நமக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும். விசுவாசம் உருவாகும் மிக வல்லமையான இடங்களில் ஒன்றாக வீடு மாற முடியும் என்று தேவன் நம்பியதால், இந்த அற்புதமான பொறுப்பை அவர் பெற்றோரிடம் ஒப்படைத்தார்.

சங்கீதம் 78 இந்தப் பொறுப்பை அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது. ஒவ்வொரு தலைமுறையும், அடுத்த தலைமுறையினர் தேவனிடம் தங்கள் நம்பிக்கையை வைத்து, அவருடைய உண்மையுள்ளத்தன்மையை மறவாதிருக்கும்படி, தேவனுடைய வல்லமையான செயல்களை அவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்று சங்கீதக்காரன் அறிவிக்கிறார்.

ஒவ்வொரு தலைமுறையும் ஆவிக்குரியதாக மீண்டும் புதிதாகத் தொடங்க வேண்டும் என்பது தேவனுடைய விருப்பமாக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முந்தையவரின் உண்மையுள்ளத்தன்மையின் மேல் நிற்க வேண்டும் என்பதே அவரது விருப்பம்.

இது நமது பிள்ளைகளுக்கு நாம் விட்டுச்செல்லக்கூடிய மிகப் பெரிய வரங்களில் ஒன்று.

நமது பிள்ளைகளுக்கு ஒரு நாள் நிதி ரீதியாக உதவும் ஒரு வாரிசைத் தயார் செய்வதற்காக நாம் பெரும்பாலும் வருடக்கணக்கில் செலவிடுகிறோம். நாம் பணம் சேமிக்கிறோம், வீடுகள் வாங்குகிறோம், ஓய்வுக்காக முதலீடு செய்கிறோம், அவர்களது எதிர்காலத்திற்காக ஞானமாகத் திட்டமிடுகிறோம். இவற்றில் எதுவும் தவறல்ல. அவை நல்ல மேலாண்மையை நிரூபிக்கின்றன.

ஆனால் இன்னும் மதிப்புமிக்க ஒரு வாரிசு உண்டு.

பெற்றோர் ஜெபிப்பதைப் பார்த்து வளரும் ஒரு பிள்ளை, எந்தளவு பணத்தாலும் வாங்க முடியாத ஒன்றைப் பெறுகிறது.

வீட்டிற்குள் மன்னிப்பைக் காணும் ஒரு பிள்ளை, நிதி ரீதியாக அளக்க முடியாத ஒரு வரத்தைப் பெறுகிறது.

சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றி தேவனுடைய வார்த்தை தொடர்ந்து விவாதிக்கப்படுவதைக் கேட்கும் ஒரு பிள்ளை, தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னை பலப்படுத்தும் ஒரு அஸ்திபாரத்தைப் பெறுகிறது.

பொருள் சொத்துக்கள் மறைந்த வெகுகாலம் கழித்தும், அந்த ஆவிக்குரிய முதலீடுகள் தொடர்ந்து பலன் தருகின்றன.

தற்போதைய தருணத்தைத் தாண்டி சிந்திக்கும்படி போதகர் டிஸ்டேல் பெற்றோருக்குச் சவால் விடுகிறார். “என் பிள்ளை தொழில் ரீதியாக என்னவாக மாற வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்?” என்று மட்டும் கேட்பதற்குப் பதிலாக, “என் பிள்ளை ஆவிக்குரியதாக யாராக மாற வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்?” என்றும் நாம் கேட்க வேண்டும்.

நமது பிள்ளைகள் வெற்றிகரமான வளர்ந்தவர்களாக மாறுவதை நாம் இயல்பாகவே கனவு காண்கிறோம். அவர்கள் கல்லூரியில் பட்டம் பெறுவதையும், தொழில்களைக் கட்டியெழுப்புவதையும், குடும்பங்களை வளர்ப்பதையும், பயனுள்ள வாழ்க்கை வாழ்வதையும் நாம் கற்பனை செய்கிறோம். அவை அற்புதமான ஆசைகள். ஆனாலும் இன்னும் பெரிதாகக் கனவு காணும்படி வேதவாக்கியம் நம்மை அழைக்கிறது.

அவர்கள் வைராக்கியமுள்ள தொழுதுகொள்பவர்களாக மாறுவதை நாம் காண்கிறோமா?

அவர்கள் வேதாகம படிப்புகளை வழிநடத்துவதை நாம் கற்பனை செய்கிறோமா?

அவர்கள் ஒரு நாள் தங்கள் சொந்தப் பிள்ளைகளுக்காக ஜெபிப்பதை நாம் கற்பனை செய்கிறோமா?

கலாச்சாரம் சமரசம் செய்யும்படி அழுத்தும்போது அவர்கள் சத்தியத்திற்காக உறுதியாக நிற்பதை நாம் கற்பனை செய்கிறோமா?

கிறிஸ்துவை மையமாகக் கொண்ட வீடுகளைக் கட்டியெழுப்பும் கணவர்களாகவும், மனைவிமார்களாகவும் அவர்கள் மாறுவதை நாம் காண்கிறோமா?

அந்தக் கனவுகளுக்கு இன்று நோக்கமுள்ள சீஷத்துவம் தேவை.

இதன் அழகான உதாரணங்களில் ஒன்று தீமோத்தேயுவின் வாழ்க்கையில் காணப்படுகிறது. உண்மையான விசுவாசம் முதலில் அவனிடத்தில் வெளிப்படுவதற்கு முன்பு, முதலில் அவனது பாட்டி லோவிசாளிடத்திலும் பின்பு அவனது தாய் ஐனிக்கேயாளிடத்திலும் வாழ்ந்தது என்று பவுல் தீமோத்தேயுவிற்கு நினைவூட்டுகிறார் (2 தீமோத்தேயு 1:5). தீமோத்தேயு விசுவாசத்தை பரம்பரையாக அடையவில்லை. இரண்டு தேவபக்தியுள்ள பெண்கள் தொடர்ந்து அவனில் முதலீடு செய்ததால் அவன் அதைப் பெற்றான். அவர்களது அன்றாட முன்மாதிரி, புதிய ஏற்பாட்டு சபையின் மிகச் சிறந்த இளம் தலைவர்களில் ஒருவனாக மாற அவனை ஆயத்தப்படுத்தியது.

““மாயமற்ற விசுவாசம் உன்னிடத்தில் இருக்கிறபடியால், அதை நான் நினைக்கிறேன்; அந்த விசுவாசம் முன்பு உன் பாட்டியாகிய லோவிசாளுக்குள்ளும், உன் தாயாகிய ஐனிக்கேயாளுக்குள்ளும் குடிகொண்டிருந்தது.””

2 தீமோத்தேயு 1:5, தமிழ் வேதாகமம்

சீஷத்துவம் பெரும்பாலும் மவுனமானது என்பதை இது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

பெரும்பாலான பெற்றோர் சாதாரண தருணங்களின் முழு தாக்கத்தை ஒருபோதும் உணரமாட்டார்கள். படுக்கைக்குச் செல்வதற்கு முன் ஒரு வேத கதையை வாசிப்பது இன்று அற்பமாகத் தோன்றலாம். பள்ளிக்குச் செல்வதற்கு முன் ஒன்றாக ஜெபிப்பது எளிமையாகத் தோன்றலாம். காரில் வழிபாட்டுப் பாடல்களைப் பாடுவது சாதாரணமாகத் தோன்றலாம். ஆனாலும் அந்த மீண்டும் மீண்டும் நிகழும் தருணங்கள் மெதுவாக ஒரு பிள்ளையின் இருதயத்தை வடிவமைக்கின்றன.

உலகம் இந்தக் கோட்பாட்டை குறிப்பிடத்தக்க அளவு நன்கு புரிந்திருக்கிறது.

விளம்பரங்கள், பொழுதுபோக்கு, சமூக ஊடகம், இசை, டிஜிட்டல் உள்ளடக்கம் ஆகியவை மூலம் பிள்ளைகளின் சிந்தனையை வடிவமைக்க முயற்சிக்கும் நிறுவனங்கள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பில்லியன் கணக்கான டாலர்களை செலவிடுகின்றன. ஒரு பிள்ளையின் கற்பனையைக் கைப்பற்றுபவர் பெரும்பாலும் அந்தப் பிள்ளையின் எதிர்காலத்தை பாதிப்பார் என்பதை அவை புரிந்துகொண்டிருக்கின்றன.

விசுவாசிகளாகிய நாம் இதே யதார்த்தத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும்.

நமது குடும்பத்தின் தரிசனத்தை நாம் வரையறுக்காவிட்டால், கலாச்சாரம் அதை நமக்காக வரையறுக்கும் என்று போதகர் டிஸ்டேல் எச்சரிக்கிறார். வேத அடையாளத்தை நாம் போதிக்காவிட்டால், வேறு யாராவது வேறொரு அடையாளத்தைப் போதிப்பார்கள். வாழ்க்கை, திருமணம், பாலியல், பரிசுத்தம், நோக்கம் ஆகியவற்றிற்கான தேவனுடைய திட்டத்தை நாம் விளக்காவிட்டால், உலகம் ஆவலுடன் தனது சொந்த பதில்களை வழங்கும்.

மௌனம் ஒருபோதும் நடுநிலையானதாக இருந்ததில்லை.

ஒவ்வொரு நாளும் நமது பிள்ளைகள் யாரோ ஒருவரால் சீஷப்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரே கேள்வி, யார் அந்த சீஷப்படுத்துதலைச் செய்கிறார்கள் என்பதே.

இதனால்தான் கிறிஸ்தவ பெற்றோர்மை தவறான நடத்தையைத் திருத்துவதைத் தாண்டி வெகுதூரம் விரிவடைகிறது. நமது மிக உயர்ந்த அழைப்பு வெறுமனே நல்ல நடத்தையுள்ள பிள்ளைகளை உருவாக்குவது அல்ல. இயேசு கிறிஸ்துவின் சீஷர்களை வளர்ப்பதே அது.

ஒழுக்க திருத்தத்திற்கு நிச்சயமாக ஒரு இடம் உண்டு. பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளை அன்புடன் திருத்த வேண்டும் என்று வேதவாக்கியம் கற்பிக்கிறது. ஆனால் திருத்தம் மட்டும் மாற்றத்தை உண்டாக்க முடியாது. விதிமுறைகள் ஒரு காலத்திற்கு நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்தலாம், ஆனால் கிறிஸ்துவுடனான உறவு மட்டுமே இருதயத்தை மாற்றுகிறது.

ஒவ்வொரு பெற்றோரும் நினைவில் வைக்க வேண்டிய ஒரு வாக்கியத்தை போதகர் டிஸ்டேல் கூறுகிறார்:

தரிசனமில்லாத திருத்தம் அவர்களை நசுக்கிவிடும், ஆனால் தரிசனம் திருத்தத்திற்கு ஒரு இலக்கைத் தருகிறது.

என்ன ஒரு அழகான கோட்பாடு.

நமது பிள்ளைகள் நமக்கு அசௌகரியம் தருகிறார்கள் என்பதற்காக நாம் அவர்களைத் திருத்தவில்லை.

தேவன் அவர்களை என்னவாக அழைக்கிறார் என்பதை நாம் காண்பதால் அவர்களைத் திருத்துகிறோம்.

நாம் வெறுமனே இன்றைய மனப்போக்கைக் கையாள்வதில்லை.

நாம் நாளை கணவனை வடிவமைக்கிறோம்.

நாளை மனைவியை.

நாளைய தந்தையை.

நாளைய தாயை.

நாளைய தலைவனை.

நாளைய சீஷனை.

ஒவ்வொரு உரையாடலும், ஒவ்வொரு ஜெபமும், திருத்தத்தின் ஒவ்வொரு செயலும், கிருபையின் ஒவ்வொரு வெளிப்பாடும் அவர்களை அந்த எதிர்காலத்தை நோக்கிக் காட்ட வேண்டும்.

ஒரு நாள் நமது பிள்ளைகள் நமது வீட்டை விட்டுச் செல்வார்கள்.

விளையாட்டுப் பொருட்கள் அடுக்கி வைக்கப்படும்.

படுக்கையறைகள் அமைதியாகும்.

அட்டவணைகள் மாறும்.

ஆனால் நாம் கட்டியெழுப்ப உதவிய ஆவிக்குரிய அஸ்திபாரம் அவர்களது வாழ்நாள் முழுவதும் அவர்களுடன் தொடர்ந்து நடக்கும்.

தேவன் நமக்குத் தந்திருக்கும் பரிசுத்த சிறப்புரிமையை நாம் ஒருபோதும் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது. நமது பிள்ளைகள் ஒரு போதகருக்கோ, ஆசிரியருக்கோ, முதலாளிக்கோ முன் நிற்பதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே, அவர்கள் நமக்கு முன் நிற்கிறார்கள். நமது மிகப்பெரிய பணி வெறுமனே அவர்களை வயது வந்தோராக்குவதற்கு ஆயத்தப்படுத்துவது அல்ல.

தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் இயேசு கிறிஸ்துவை உண்மையாகப் பின்பற்றுவதற்கு அவர்களை ஆயத்தப்படுத்துவதே அது.

06

பகுதி 6

நீங்கள் தொடர்ந்து பேசுவதே உங்கள்
வீட்டின் சூழலை உருவாக்குகிறது

ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் ஒரு சூழல் உண்டு. அலங்காரங்களையோ, மரச்சாமான்களையோ, வீட்டின் அளவையோ யாராவது கவனிப்பதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே, அவர்கள் அதன் சூழலை உணரத் தொடங்குகிறார்கள். சில வீடுகள் உடனடியாக சமாதானத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. மற்றவை பதற்றத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. சில ஊக்கத்தாலும் சிரிப்பாலும் நிரம்பியிருக்கின்றன, மற்றவை விமர்சனத்தாலும், கவலையாலும், தொடர்ச்சியான முரண்பாட்டாலும் குறிக்கப்படுகின்றன. அந்தச் சூழலை வீடு தானே உருவாக்கவில்லை, அதில் வாழும் மக்களே உருவாக்குகிறார்கள். நாள்தோறும், ஒவ்வொரு உரையாடலிலும், நமது குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரையும் வடிவமைக்கும் ஒரு சூழலை நாம் கட்டியெழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். நாம் தொடர்ந்து பேசுவதற்கு பெரும் ஆவிக்குரிய முக்கியத்துவம் உண்டு என்று போதகர் டிஸ்டேல் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார், ஏனெனில் நமது வார்த்தைகள் தொடர்ந்து விசுவாசத்தையோ பயத்தையோ பலப்படுத்திக்கொண்டேயிருக்கின்றன.

விசுவாசம் நாம் உள்ளுக்குள் நம்பும் ஒன்று மட்டுமல்ல, வெளிப்படையாக அறிக்கை செய்யும் ஒன்று என்பதை இயேசு மீண்டும் மீண்டும் நிரூபித்தார். மாற்கு 11:23-ல், மலையிடம் பேசும்படி அவர் தமது சீஷர்களுக்குக் கற்பித்தார். நமது முறையீடுகளின் ஆண்டுகளை சில மலைகள் கேட்டிருக்கின்றன, ஆனால் நமது விசுவாசத்தை ஒருபோதும் கேட்டதில்லை என்று போதகர் டிஸ்டேல் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் அவதானிப்பைச் செய்கிறார். அந்த வாக்கியம் நம்மில் பலர் போராடும் ஒன்றை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை அறிக்கை செய்வதை விட, நமது பிரச்சனைகளை விவரிப்பது பெரும்பாலும் எளிதாக இருக்கிறது. தேவனால் என்ன செய்ய முடியும் என்பதைப் பற்றி விநோதமாக மௌனமாக இருக்கும் அதே வேளையில், எது தவறு என்பதைப் பற்றிப் பேசுவதில் நாம் நிபுணர்களாக மாறுகிறோம். நிதி அழுத்தங்கள், உடல்நல கவலைகள், வேலையில் விரக்திகள், வாழ்க்கையின் ஏமாற்றங்கள் ஆகியவற்றை நாம் விவாதிப்பதை நமது பிள்ளைகள் கேட்கிறார்கள், ஆனால் தேவன் உண்மையுள்ளவர் என்று நாம் அறிக்கை செய்வதை அவர்கள் கேட்கிறார்களா? கர்த்தர் நம்மை ஒருபோதும் கைவிடவில்லை என்று நாம் ஒருவருக்கொருவர் நினைவூட்டுவதை அவர்கள் கேட்கிறார்களா? நம்பிக்கையுடன் நாம் ஜெபிப்பதை அவர்கள் கேட்கிறார்களா, அல்லது நாம் கவலைப்படுவதை மட்டுமே அவர்கள் கேட்கிறார்களா?

““நாவினுடைய வல்லமையினால் சாவும் வாழ்வும் உண்டாகும்.””

நீதிமொழிகள் 18:21, தமிழ் வேதாகமம்

பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தரக்கூடிய மிகப் பெரிய வரங்களில் ஒன்று, விசுவாசம் தொடர்ந்து கேட்கப்படும் ஒரு வீடே. பதில் வருவதற்கு முன்பே நாம் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துவதை நமது பிள்ளைகள் கேட்க வேண்டும். முக்கியமான தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு முன் நாம் ஒன்றாக ஜெபிப்பதை அவர்கள் கேட்க வேண்டும். நாம் ஒருவரையொருவர் ஆசீர்வதிப்பதையும், தவறு செய்யும்போது மன்னிப்புக் கேட்பதையும், அழிக்காமல் கட்டியெழுப்பும் வார்த்தைகளைப் பேசுவதையும் அவர்கள் கேட்க வேண்டும்.

அந்தத் தருணங்கள் சாதாரணமாகத் தோன்றலாம், ஆனால் அவை நமது பிள்ளைகள் நமது வீடுகளை விட்டு வெளியேறிய பின்பும் தங்களுடன் சுமந்து செல்லும் ஒரு ஆவிக்குரிய சொல்வளத்தை உருவாக்குகின்றன. பல ஆண்டுகள் கழித்து அவர்களுக்கு ஒவ்வொரு குடும்ப உணவும் ஒவ்வொரு விடுமுறையும் நினைவிருக்காமல் போகலாம், ஆனால் தங்கள் பெற்றோர் கர்த்தருடைய நாமத்தைச் சொல்லி அழைத்ததை அவர்கள் நினைவில் வைத்திருப்பார்கள். கடினமான காலங்களில் வேதவாக்கியம் மேற்கோள் காட்டப்பட்டதை அவர்கள் நினைவில் வைத்திருப்பார்கள். ஜெபம் முதல் எதிர்வினையாக இருந்ததா, அல்லது கடைசி வழியாக இருந்ததா என்பதை அவர்கள் நினைவில் வைத்திருப்பார்கள்.

பிள்ளைகளை பாதிக்கும் பெரியவர்களால் தொடர்ந்து தெரிவிக்கப்படும் எதிர்பார்ப்பின் அளவிற்கு பிள்ளைகள் பெரும்பாலும் உயருகிறார்கள் என்பதைக் காட்டும் ஒரு கல்வி ஆய்வை போதகர் டிஸ்டேல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். தங்கள் தோல்விகளைத் தொடர்ந்து மீண்டும் சொல்வதற்குப் பதிலாக, கிறிஸ்தவ பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளின் மேல் தேவனுடைய நோக்கத்தை வேண்டுமென்றே பேசத் தொடங்கினால் என்ன நடக்கும் என்று பரிசீலிக்கும்படி அவர் நம்மைக் கேட்கிறார். அது ஆழமான ஒரு வேத கோட்பாடு. வேதவாக்கியம் முழுவதிலும், மக்களின் தற்போதைய நிலைமையை விட, அவரது நோக்கத்திற்கேற்பவே தேவன் தொடர்ந்து மக்களிடம் பேசினார். ஆபிராமுக்கு ஒரு மகன் இருப்பதற்கு முன்பே, தேவன் அவரை அநேக ஜாதிகளின் தகப்பனாகிய ஆபிரகாம் என்று அழைத்தார். கிதியோன் ஒரு போரை வெல்வதற்கு முன்பே, தேவன் அவரை பராக்கிரமசாலி என்று அழைத்தார். சீமோன் ஆரம்பகால சபையின் தூணாக மாறுவதற்கு முன்பே, இயேசு அவரை பேதுரு என்று அழைத்தார். தேவன் எப்போதும் மக்கள் அந்த நேரத்தில் யாராக இருந்தார்கள் என்பதை மட்டும் அல்ல, தமது கிருபையால் என்ன நிறைவேற்ற முடியும் என்பதையே கண்டார்.

பெற்றோராகிய நாம் அந்த முன்மாதிரியிலிருந்து கற்றுக்கொள்ள அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நமது பிள்ளைகள் குறையற்றவர்கள் என்று பாசாங்கு செய்வதோ, அவர்களைத் திருத்த மறுப்பதோ இதன் பொருள் அல்ல. அன்புள்ள திருத்தம் அவசியம், ஏனெனில் தேவன் தாமே தாம் நேசிப்பவர்களைத் திருத்துகிறார். ஆனாலும், தரிசனமில்லாத திருத்தம் ஒரு பிள்ளையை நசுக்கிவிடும், ஆனால் தரிசனம் திருத்தத்திற்கு ஒரு இலக்கைத் தருகிறது என்பதை போதகர் டிஸ்டேல் ஞானமாக நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்.

நாம் விரக்தியடைந்திருப்பதால் ஒரு பிள்ளையைத் திருத்துவதற்கும், தேவன் அவர்களை என்னவாக அழைக்கிறார் என்பதை நாம் காண்பதால் திருத்துவதற்கும் இடையே பெரும் வித்தியாசம் உண்டு. ஒரு அணுகுமுறை இடிக்கிறது; மற்றொன்று கீழ்ப்படிதலை அழைக்கும்போதே கட்டியெழுப்புகிறது. அவர்கள் தோல்வியடையும்போதும் கூட, தேவனுக்கு அவர்களது வாழ்க்கைக்கு ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது என்று நாம் இன்னும் நம்புகிறோம் என்பதை நமது பிள்ளைகள் அறிய வேண்டும்.

இதே கோட்பாடு திருமணங்களைப் பலப்படுத்துகிறது. ஒவ்வொரு கணவனும் மனைவியும் ஏமாற்றம், தவறான புரிதல், போராட்டம் ஆகியவற்றின் காலங்களை

அனுபவிப்பார்கள். அந்தத் தருணங்களில் பலவீனங்களை மட்டுமே கவனிப்பது எளிதாகிவிடுகிறது. ஆனாலும் நமது உரையாடல்கள் தொடர்ந்து தோல்விகளை வலியுறுத்தினால், மனச்சோர்வு மெதுவாக வீட்டை நிரப்பும். மாறாக, கிருபையையும், மன்னிப்பையும், ஊக்கத்தையும், நம்பிக்கையையும் பேசும் மக்களாக நாம் மாற வேண்டும் என்று வேதவாக்கியம் நம்மை அழைக்கிறது. இது பிரச்சனைகளைப் புறக்கணிக்கவில்லை; மாறாக, தேவன் இன்னும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்ற பெரிய சத்தியத்தின் கீழ் அந்தப் பிரச்சனைகளை வைக்கிறது. விசுவாசம் தொடர்ந்து பயத்தை மாற்றிக்கொண்டிருப்பதால், துணைவர்கள் தொடர்ந்து ஒருவரையொருவர் ஊக்குவிக்கும் ஒரு திருமணம், குணமடைதல் செழிக்கக்கூடிய ஒரு சூழலை உருவாக்குகிறது.

“நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்” என்று தைரியமாக அறிவித்தபோது, ஒரு வீட்டின் சூழலை நிலைநாட்டுவதன் முக்கியத்துவத்தை யோசுவா புரிந்திருந்தார். அவர் வெறுமனே ஒரு தனிப்பட்ட உறுதிமொழியை மட்டும் செய்யவில்லை; அவர் தன் குடும்பத்தின் ஆவிக்குரிய கலாச்சாரத்தை நிலைநாட்டினார். அவரது குடும்பத்தில் வேறு யாராவது அந்த தரிசனத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பே, யோசுவா முதலில் அதைப் பேச வேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவப் பெற்றோருக்கும் இன்று அதே சிறப்புரிமை உண்டு. நமது பிள்ளைகளுக்கு வசதியான ஒரு வீட்டை விட அதிகமானது தேவை. தேவனுடைய வார்த்தை பேசப்படும், ஜெபம் இயல்பானதாக இருக்கும், மன்னிப்பு பயிற்சி செய்யப்படும், வழிபாடு வரவேற்கப்படும், விசுவாசம் ஒவ்வொரு அறையையும் நிரப்பும் மொழியாக மாறும் ஒரு வீடு அவர்களுக்குத் தேவை.

அந்த உரையாடல்களால் நமது வீடுகள் நிரம்பும்போது, அழகான ஒன்று நடக்கத் தொடங்குகிறது. சூழல் மாறுகிறது. கவலைக்குப் பதிலாக சமாதானம் வரத் தொடங்குகிறது. மனச்சோர்விற்குப் பதிலாக நம்பிக்கை வரத் தொடங்குகிறது. பீதியை விட ஜெபம் இயல்பானதாக மாறுகிறது. தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் தங்கள் சூழ்நிலைகளை விட நம்பகமானவை என்பதை நமது பிள்ளைகள் கற்றுக்கொள்ளத் தொடங்குகிறார்கள். படிப்படியாக, இயேசு வெறுமனே நம்பப்படுவது மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு நாளும் பேசப்பட்டு, பின்பற்றப்படும் இடங்களாக நமது வீடுகள் மாறுகின்றன. தலைமுறைகளை வடிவமைத்து, நாம் போன பிறகும் நீண்ட காலம் ஒரு ஆவிக்குரிய பாரம்பரியத்தை விட்டுச் செல்லும் சூழல் அதுவே.

07

பகுதி 7

அடுத்த தலைமுறையை யாரோ ஒருவர்
வடிவமைப்பார்

போதகர் டிஸ்டேலின் செய்தியில் மிகவும் தீவிரமான தருணங்களில் ஒன்று, நமது குடும்பத்திற்கான தரிசனத்தை நாம் வேண்டுமென்றே வரையறுக்காவிட்டால், வேறு யாராவது அதை வரையறுப்பார்கள் என்று அவர் விளக்கும்போதே. ஆவிக்குரியதாக நடுநிலையான வீடு என்று ஒன்று கிடையாது. ஒவ்வொரு வீடும் சீஷப்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பிள்ளையும் வடிவமைக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில் நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தத் திசையை யார் நிர்ணயிக்கிறார்கள் என்பதே ஒரே கேள்வி. நாம் வரையறுக்காமல் விட்டுவிடுவது இறுதியில் இயல்பாகவே சீஷப்படுத்தப்பட்டுவிடும் என்று போதகர் டிஸ்டேல் எச்சரிக்கிறார்.

அந்த வாக்கியம் இன்று நாம் வாழும் உலகை மிகச் சரியாக விவரிக்கிறது. நமது பிள்ளைகள் ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களது கவனத்திற்காக போட்டியிடும் குரல்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறார்கள். சமூக ஊடகம் அவர்கள் என்னவாக மாற வேண்டும் என்று சொல்கிறது. பொழுதுபோக்கு வெற்றி எப்படி இருக்கும் என்று சொல்கிறது. நண்பர்கள் அவர்களது விழுமியங்களை பாதிக்கிறார்கள். பள்ளிகள், விளம்பரங்கள், இசை, எண்ணற்ற மணி நேர டிஜிட்டல் உள்ளடக்கம் ஆகியவை எப்படி சிந்திக்க வேண்டும் என்பதை தொடர்ந்து அவர்களுக்குக் கற்பிக்கின்றன. நாம் உணர்ந்தாலும் உணராவிட்டாலும், அந்தக் குரல்கள் ஒவ்வொன்றும் வாழ்க்கைக்கான ஒரு தரிசனத்தை முன்வைக்கின்றன. பெற்றோர் மௌனமாக இருந்தால், அந்தக் குரல்கள் அந்த வெற்றிடத்தை சந்தோஷமாக நிரப்பும்.

இதனால்தான் வேதவாக்கியம் முழுவதிலும் இவ்வளவு பெரிய பொறுப்பை தேவன் பெற்றோர் மேல் வைத்தார். உபாகமம் 6, தேவனை தனிப்பட்ட முறையில் நேசிக்கும்படி பெற்றோருக்கு வெறுமனே கட்டளையிடவில்லை. அவர்களது வார்த்தையை தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஜாக்கிரதையாய்ப் போதிக்கும்படியும் அது கட்டளையிடுகிறது. வீட்டில் இருக்கும்போதும், ஒன்றாக நடக்கும்போதும், படுக்கைக்குச் செல்வதற்கு முன்பும், காலையில் எழுந்தபோதும் தேவனுடைய கட்டளைகளைப் பற்றி அவர்கள் பேச வேண்டியிருந்தது. ஆவிக்குரிய உருவாக்கம் வழிபாட்டு ஆராதனைகளின் போது மட்டுமே நடக்க வேண்டும் என்று தேவன் ஒருபோதும் நோக்கமாகவில்லை. பிள்ளைகளை தொடர்ந்து தம்மிடம் திருப்பிக் காட்டும் சாதாரண உரையாடல்கள் மூலம், அன்றாட வாழ்க்கையில் அது நடக்க வேண்டும் என்று அவர் வடிவமைத்தார்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, வேறு யாராவது அடுத்த தலைமுறையைப் போதிப்பார்கள் என்று கருதும் சோதனையை ஒவ்வொரு தலைமுறையும் எதிர்கொள்கிறது. போதகர்களோ, இளைஞர் தலைவர்களோ, கிறிஸ்தவப் பள்ளிகளோ, வேதாகம படிப்புகளோ தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஆவிக்குரியதாகத் தேவையான அனைத்தையும் வழங்கும் என்று பெற்றோர் பெரும்பாலும் நம்புகிறார்கள். அந்த ஊழியங்கள் தேவனிடமிருந்து விலைமதிப்பற்ற வரங்கள், ஆனால் அவை ஒருபோதும் வீட்டின் செல்வாக்கை மாற்றியமைக்க வடிவமைக்கப்படவில்லை. பெற்றோர் ஏற்கெனவே கட்டியெழுப்புவதை பலப்படுத்த அவை அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பழைய ஏற்பாட்டில் மிகவும் சோகமான வசனங்களில் ஒன்று நியாயாதிபதிகள் 2:10-ல் காணப்படுகிறது:

“அவர்களுக்குப்பின் கர்த்தரையாகிலும், அவர் இஸ்ரவேலுக்குச் செய்த கிரியைகளையாகிலும் அறியாத வேறொரு தலைமுறை எழும்பிற்று.”

நியாயாதிபதிகள் 2:10, தமிழ் வேதாகமம்

அந்த வாக்கியம் உண்மையிலேயே எவ்வளவு சோகமானது என்பதைச் சிந்தியுங்கள். யோர்தான் நதியைக் கடந்த தலைமுறை தேவனுடைய அற்புதங்களை நேரடியாகக் கண்டிருந்தது. சுவர்கள் விழுவதையும், நதிகள் பிரிவதையும், தேவனுடைய கரம் மீண்டும் மீண்டும் அவர்களுக்கு அளிப்பதையும் அவர்கள் கண்டிருந்தார்கள். ஆனாலும் ஏனோ அடுத்த தலைமுறை அவரை உண்மையிலேயே அறியாமலேயே வளர்ந்தது.

தேவன் செயல்படுவதை நிறுத்தியதே பிரச்சனை அல்ல.

அவரது செயல்கள் இனி வேண்டுமென்றே கடத்தப்படவில்லை என்பதே பிரச்சனை.

அந்த எச்சரிக்கை இன்று ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவ குடும்பத்திற்கும் பேச வேண்டும்.

தேவனை உண்மையாக நேசித்துக்கொண்டே, அடுத்த தலைமுறைக்கு நமது விசுவாசத்தை வேண்டுமென்றே கடத்தத் தவறுவது முற்றிலும் சாத்தியமானதே. விசுவாசம் தானாகவே பரம்பரையாகக் கிடைப்பதில்லை. ஒவ்வொரு தலைமுறையும் கர்த்தரைத் தனிப்பட்ட முறையில் அறிய வேண்டும். அந்த உறவு செழிக்கக்கூடிய ஒரு சூழலை உருவாக்குவதே பெற்றோராகிய நமது பொறுப்பு.

ஒவ்வொரு பெற்றோரும் உடனடியாகப் புரிந்துகொள்ளும் ஒரு நடைமுறை உதாரணத்தை போதகர் டிஸ்டேல் தருகிறார். வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய திட்டத்தைப் பற்றி பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஒருபோதும் போதிக்காவிட்டால், வேறு யாராவது சந்தோஷமாக வேறொரு பதிப்பைப் போதிப்பார்கள் என்று அவர் கூறுகிறார். வேத ஒழுக்கத்தை பெற்றோர் ஒருபோதும் விளக்காவிட்டால், கலாச்சாரம் அவர்களுக்காக ஒழுக்கத்தை வரையறுக்கும். வேத அடையாளத்தை பெற்றோர் ஒருபோதும் நிலைநாட்டாவிட்டால், உலகம் சந்தோஷமாக ஒன்றை வழங்கும்.

ரோமர் 12:2-ல் பவுல் எச்சரித்தது இதைப்போலவே தான்:

“நீங்கள் இந்த உலகத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுபுறமாகுங்கள்.”

ரோமர் 12:2, தமிழ் வேதாகமம்

உலகம் நம்மை தொடர்ந்து வடிவமைக்க முயற்சிக்கிறது என்பதை பவுல் ஏற்றுக்கொள்கிறார் என்பதைக் கவனியுங்கள். கலாச்சாரம் ஒருபோதும் அசையாமல் நிற்பதில்லை. அது எப்போதும் சீஷப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது, எப்போதும் செல்வாக்கு செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறது, எப்போதும் அதன் விழுமியங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நம்மை அழைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. தேவனுடைய வார்த்தையின் மூலம் நமது மனதை வேண்டுமென்றே புதுப்பிக்கவில்லை என்றால், நாம் அறியாமலேயே நமது சுற்றியுள்ள உலகத்தைப் போலவே சிந்திக்கத் தொடங்குவோம்.

இதனால்தான் வீட்டிற்குள் நடக்கும் ஆவிக்குரிய உரையாடல்கள் மிகவும் முக்கியமானவை. நாம் நம்ப வேண்டியதை நமது பிள்ளைகளுக்கு வெறுமனே சொல்ல முடியாது. நாம் அதை ஏன் நம்புகிறோம் என்பதை பொறுமையாக விளக்க வேண்டும். நாம் ஏன் ஜெபிக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஏன் தொழுதுகொள்கிறோம். ஏன் மன்னிக்கிறோம். ஏன் பரிசுத்தத்தைப் பின்தொடர்கிறோம். ஏன் தேவனுடைய வார்த்தையை மதிக்கிறோம். ஏன் சபையுடன் கூடிவருகிறோம். ஏன் கலாச்சாரத்தை விட வேதவாக்கியத்தை நம்புகிறோம். வேத நம்பிக்கைகளுக்குப் பின்னால் இருக்கும் “ஏன்” என்பதைப் புரிந்துகொள்ளும் பிள்ளைகள், அந்த நம்பிக்கைகளை வயது வந்த பின்பும் சுமந்து செல்ல வாய்ப்பு அதிகம்.

உலகிலிருந்து பிரிந்திருப்பது பயத்தாலோ மேலாதிக்க உணர்வாலோ தூண்டப்படவில்லை என்பதை போதகர் டிஸ்டேல் அழகாக நமக்கு நினைவூட்டுகிறார். நாம் மற்றவர்களை விட சிறந்தவர்கள் என்று நம்புவதால் வேறுவிதமாக வாழவில்லை. தேவனுக்குச் சொந்தமானவர்கள் என்பதால் வேறுவிதமாக வாழ்கிறோம்.

அது எல்லாவற்றையும் மாற்றுகிறது. பரிசுத்தம் இனி வெறுமனே சில நடத்தைகளைத் தவிர்ப்பதைப் பற்றியது அல்ல. அது தாங்கள் யாருக்குச் சொந்தமானவர்கள் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட மக்களின் மகிழ்ச்சியான பதிலாக மாறுகிறது.

இந்த விவாதத்திற்குச் சரியாகப் பொருந்தும் இன்னொரு முக்கியமான அறிவுறுத்தலை ஆபகூக் தருகிறார். தேவன் தீர்க்கதரிசியிடம் சொல்கிறார்,

““தரிசனத்தை எழுது, வாசிக்கிறவன் ஓடிப்போகத்தக்கதாகப் பலகைகளில் தெளிவாய் வரையும்.””

ஆபகூக் 2:2, தமிழ் வேதாகமம்

ஒருபோதும் தெளிவாகத் தெரிவிக்கப்படாத ஒரு தரிசனத்தை நோக்கி யாராவது எப்படி ஓட முடியும் என்ற எளிய ஆனால் ஆழமான கேள்வியை போதகர் டிஸ்டேல் கேட்கிறார்.

இதுவே நமது குடும்பங்களுக்குள்ளும் உண்மை.

நமது வீட்டிற்கான தரிசனத்தை நாம் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறோமா?

தேவன் நம்மை எத்தகைய குடும்பமாக இருக்க அழைத்திருக்கிறார் என்பதை நமது பிள்ளைகள் அறிவார்களா?

நமக்கு எது மிகவும் முக்கியம் என்பதை அவர்கள் அறிவார்களா?

நமது தீர்மானங்களை வழிநடத்தும் விழுமியங்களை அவர்கள் விளக்க முடியுமா?

அல்லது கிறிஸ்துவை அறியாத ஒரு உலகைப் பார்த்து அதைக் கண்டறிய அவர்கள் விடப்பட்டிருக்கிறார்களா?

பேசப்பட்டாலும் பேசப்படாவிட்டாலும், ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஒரு நோக்கம் உண்டு. சில குடும்பங்கள் அறியாமலேயே தங்கள் வாழ்க்கையை வெற்றி, விளையாட்டு, கல்வி, தொழில் அல்லது பொழுதுபோக்கைச் சுற்றி கட்டியெழுப்புகின்றன. இவை அனைத்திற்கும் மதிப்பு உண்டு, ஆனால் அவை எதுவும் நித்திய ஜீவனை உருவாக்க முடியாது. விசுவாசிகளாகிய நமது மிகப்பெரிய தரிசனம் எப்போதும் நமது குடும்பம் இயேசு கிறிஸ்துவை அறிந்திருப்பது, அவருடைய வார்த்தையை நேசிப்பது, அவருடைய சபைக்கு ஊழியம் செய்வது, அந்த விசுவாசத்தையே தொடர்ந்து வரும் தலைமுறைகளுக்கு உண்மையாகக் கடத்துவது ஆகியவையே.

இந்த உண்மை ஊக்கமளிப்பதும், சவால் தருவதுமாக இருக்கிறது. நமது பிள்ளைகள் ஒரு நாள் எடுக்கும் ஒவ்வொரு தீர்மானத்தையும் நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியாது. ஒவ்வொரு நபரும் இறுதியில் தாங்களாகவே கிறிஸ்துவைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். ஆனால் தேவனுடைய சமூகம் வரவேற்கப்படும், அவருடைய வார்த்தை கனப்படுத்தப்படும், அவருடைய சத்தியம் விளக்கப்படும், அவருடைய அன்பு ஒவ்வொரு நாளும் நிரூபிக்கப்படும் ஒரு வீட்டை நாம் உண்மையாகக் கட்டியெழுப்ப முடியும்.

அத்தகைய ஒரு வீட்டை நாம் வேண்டுமென்றே கட்டியெழுப்பும்போது, பிள்ளைகளை வளர்ப்பதை விட மிக அதிகமாக நாம் செய்கிறோம்.

தேவனை அறிந்து, அவருடைய சத்தியத்தை நேசித்து, நமது சொந்த குரல்கள் மௌனமான வெகுகாலம் கழித்தும் அவருடைய உண்மையுள்ளத்தன்மையை தொடர்ந்து அறிக்கை செய்ய இன்னொரு தலைமுறையை நாம் ஆயத்தப்படுத்துகிறோம்.

08

பகுதி 8

இன்று நீங்கள் வாழும் தரிசனமே நாளை
நீங்கள் விட்டுச்செல்லும் பாரம்பரியம்

போதகர் டிஸ்டேல் தமது செய்தியை முடிவை நோக்கிக் கொண்டு வரத் தொடங்கும்போது, தனிநபரைத் தாண்டி மீண்டும் குடும்பத்திற்குத் திரும்புகிறார். பிரசங்கம் முழுவதும், நமது தேர்வுகள் ஒருபோதும் நம்மை மட்டும் பாதிக்கவில்லை என்று அவர் தொடர்ந்து நமக்கு நினைவூட்டுகிறார். நாம் எடுக்கும் ஒவ்வொரு தீர்மானமும், வேறு யாராவது இறுதியில் நடக்கப்போகும் ஒரு பாதையை உருவாக்குகிறது. நமது பிள்ளைகள் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது பேரக்குழந்தைகள் ஒரு நாள் நாம் இன்று நிலைநாட்டும் ஆவிக்குரிய கலாச்சாரத்தால் பலனடைவார்கள்—அல்லது போராடுவார்கள். இதனால்தான் இன்று நாம் எடுக்கும் தேர்வுகளே நாளை நமது குடும்பங்கள் நடக்கும் பாதையாக மாறுகின்றன என்று அவர் சபைக்கு மீண்டும் மீண்டும் நினைவூட்டுகிறார்.

இந்தக் கோட்பாடு வேதாகமம் முழுவதும் பின்னிப்பிணைந்திருக்கிறது. தேவன் எப்போதும் தலைமுறைகளின் அடிப்படையில் சிந்தித்திருக்கிறார். அவர் ஆபிரகாமை அழைத்தபோது, வெறுமனே ஒரே மனிதனை ஆசீர்வதிக்கவில்லை. அவரது சந்ததியையும், இறுதியில் பூமியின் ஒவ்வொரு ஜாதியையும் ஆசீர்வதிக்கும் ஒரு உடன்படிக்கையை அவர் தொடங்கினார். மோசே இஸ்ரவேலருக்கு அறிவுறுத்தியபோது, தேவனுடைய செயல்களை தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் பேரக்குழந்தைகளுக்கும் சொல்லும்படி பெற்றோருக்குத் தொடர்ந்து நினைவூட்டினார். “ஒரு தலைமுறை மற்றொரு தலைமுறைக்கு உம்முடைய கிரியைகளைப் புகழும்” என்று தாவீது அறிவித்தார் (சங்கீதம் 145:4). மகா கட்டளையும் கூட, சீஷர்கள் ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு தொடர்ந்து சீஷர்களை உருவாக்குவார்கள் என்று கருதுகிறது. தேவனுடைய வேலை எப்போதும் ஒரு ஒற்றை வாழ்நாளைத் தாண்டி விரிவடைந்திருக்கிறது.

“ஒரு தலைமுறை மற்றொரு தலைமுறைக்கு உம்முடைய கிரியைகளைப் புகழும்.”

சங்கீதம் 145:4, தமிழ் வேதாகமம்

அந்த உண்மை வெற்றியை நாம் மதிப்பிடும் விதத்தை மாற்ற வேண்டும். நமது கலாச்சாரம் பெரும்பாலும் தொழில்கள், வருமானம், சொத்துக்கள் அல்லது சாதனைகளால் வெற்றியை அளக்கிறது. அவற்றில் எதுவும் இயல்பாகவே தவறல்லாவிட்டாலும், அவை ஒருபோதும் நன்கு வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் முதன்மை அளவுகோலாக இருக்கும்படி நோக்கமாகவில்லை. ஒரு நாள் நாம் கட்டும் ஒவ்வொரு வீடும் வேறு யாருக்காவது சொந்தமாகும். நாம் வாங்கும் ஒவ்வொரு வாகனமும் இறுதியில் தேய்ந்துபோகும். ஒவ்வொரு தொழிலும் ஒரு முடிவை எட்டும். ஆனால் நமது பிள்ளைகளின் மேல் நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு ஜெபமும், நாம் போதிக்கும் ஒவ்வொரு வேத சத்தியமும், நாம் முன்மாதிரியாகக் காட்டும் கீழ்ப்படிதலின் ஒவ்வொரு செயலும், நாம் விட்டுச்செல்லும் விசுவாசத்தின் ஒவ்வொரு உதாரணமும், நாம் ஒருபோதும் சந்திக்காத தலைமுறைகளை பாதிக்கும் ஆற்றலைக் கொண்டிருக்கிறது.

இதன் மிகப் பெரிய உதாரணங்களில் ஒன்று தீமோத்தேயுவின் வாழ்க்கையில் காணப்படுகிறது. பவுல் அவனுக்கு எழுதும்போது, தீமோத்தேயுவின் வரங்களையோ திறமைகளையோ புகழ்வதில் அவர் தொடங்கவில்லை. மாறாக, அவனது பாட்டி லோவிசாளையும் தாய் ஐனிக்கேயாளையும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். தீமோத்தேயுவினுள் வாழ்ந்த உண்மையான விசுவாசம் முதலில் அவர்களுக்குள் வாழ்ந்தது என்று அவர் நினைவூட்டுகிறார் (2 தீமோத்தேயு 1:5). என்ன ஒரு அழகான சாட்சி. தீமோத்தேயு ஒரு போதகராக மாறுவதற்கு முன்பே, அவன் தன் சொந்த வீட்டிற்குள் முதலில் ஒரு சீஷனாக மாறினான். அவனது ஊழியம் முந்தைய தலைமுறைகளின் உண்மையுள்ள செல்வாக்கின் மேல் கட்டப்பட்டது.

இந்தப் படிப்பை வாசிக்கும் ஒவ்வொரு பெற்றோருக்கும் தாத்தா பாட்டிக்கும் அது ஊக்கமளிக்க வேண்டும். நாம் செய்யும் மிக முக்கியமான முதலீடுகளில் பல ஒருபோதும் பொது அங்கீகாரத்தைப் பெறாது. உலகம் பிரபலங்களையும், விளையாட்டு வீரர்களையும், தொழில்முனைவோர்களையும், செல்வாக்குள்ள தலைவர்களையும் கொண்டாடுகிறது, ஆனால் தங்கள் பிள்ளைகளுக்காக உண்மையுடன் ஜெபிக்கும் தாய்மார்களையும், நேர்மையுடன் தங்கள் வீடுகளை தொடர்ந்து வழிநடத்தும் தந்தையரையும், அடுத்த தலைமுறைக்காக மன்றாட்டு செய்வதை நிறுத்த மறுக்கும் தாத்தா பாட்டிமார்களையும், நாள்தோறும் அமைதியாக கீழ்ப்படிதலைத் தேர்ந்தெடுக்கும் குடும்பங்களையும் பரலோகமும் கொண்டாடுகிறது. இந்தத் தருணங்கள் ஒருபோதும் செய்திகளாக வராமல் இருக்கலாம், ஆனால் அவை நித்தியத்தை வடிவமைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

தங்கள் பிள்ளைகள் ஒவ்வொரு நாளும் என்ன காண்கிறார்கள் என்பதைக் கவனமாகச் சிந்திக்கும்படி போதகர் டிஸ்டேல் நம்மை சவால் செய்கிறார். தேவனுடைய சமூகத்தை உண்மையாக நேசிக்கும் பெற்றோரை அவர்கள் பார்க்கிறார்களா? யாரும் பார்க்காதபோது நாம் தொழுதுகொள்வதை அவர்கள் காண்கிறார்களா? வீட்டிற்குள் நாம் கருணையுடனும் மன்னிப்புடனும் பேசுவதை அவர்கள் கேட்கிறார்களா? நமது தீர்மானங்களின் மேல் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் அறிவார்களா? அல்லது சபை ஆராதனைகளின்போது மட்டுமே நாம் பயிற்சி செய்யும் ஒன்றாக விசுவாசம் மாறுவதை அவர்கள் காண்கிறார்களா?

நாம் வெறுமனே சொல்வதை பிள்ளைகள் அரிதாகவே ஆகிவிடுகிறார்கள். மாறாக, அவர்கள் தொடர்ந்து கவனிப்பதையே அவர்கள் ஆகிறார்கள். ஜெபத்தை மதிக்கும் பெற்றோரை அவர்கள் பார்த்து வளர்ந்தால், ஜெபம் இயல்பானதாகிறது. தாராள மனதைப் பார்த்து வளர்ந்தால், தாராள மனது இயல்பாகிறது. மனந்திரும்புதலைப் பார்த்து வளர்ந்தால், தாழ்மை அவர்களது குணத்தின் ஒரு பகுதியாகிறது. அதேபோல, கோபத்தையோ, சமரசத்தையோ, ஆவிக்குரிய அலட்சியத்தையோ மீண்டும் மீண்டும் காணும்போது, அந்த முறைமைகளும் அமைதியாக அவர்களது சொந்த வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக மாறலாம். வேண்டுமென்றோ வேண்டாமலோ, ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு பாரம்பரியத்தை விட்டுச்சென்று கொண்டிருக்கிறது.

இதனால்தான் நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகும் யோசுவாவின் அறிக்கை மிகவும் வலிமையாக இருக்கிறது: “நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்.”

எல்லோரும் முழுமையாக அதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு முன்பே, ஒருவர் ஒரு தீர்மானம் எடுக்க தயாராக இருப்பதிலிருந்தே ஆவிக்குரிய தலைமைத்துவம் எப்போதும் தொடங்குகிறது என்பதை யோசனா புரிந்திருந்தார். கலாச்சாரம் அவருடன் உடன்படும் வரை அவர் காத்திருக்கவில்லை. பொது கருத்து தன் வீட்டின் திசையை தீர்மானிக்க அவர் அனுமதிக்கவில்லை. அவர் முதலில் தேவனுடைய பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தார், தான் தொடர்ந்து வாழ்ந்த முன்மாதிரியை தன் குடும்பம் பின்பற்றும் என்று நம்பியவாறு.

இன்று அதே பொறுப்பு ஒவ்வொரு விசுவாசியிடத்திலும் இருக்கிறது. நமது பிள்ளைகள் எதிர்கொள்ளும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும் நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியாது, உலகின் ஒவ்வொரு செல்வாக்கிலிருந்தும் அவர்களைப் பாதுகாக்கவும் முடியாது. இறுதியில் அவர்கள் தங்கள் சொந்த தீர்மானங்களை எடுத்து, கிறிஸ்துவுடன் தங்கள் சொந்த உறவை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் நமது வீட்டை விட்டு வெளியேறும் முன்பே, விலைமதிப்பற்ற ஒன்றை நாம் அவர்களுக்குத் தர முடியும். தேவனை உண்மையாக நேசிப்பது என்றால் என்ன என்பதற்கான தெளிவான ஒரு படத்தை நாம் அவர்களுக்குத் தர முடியும்.

ஒரு நாள் நமது பிள்ளைகள் நாம் அவர்களுக்கு வாங்கிய பல பரிசுகளை மறந்துவிடலாம். நாம் சென்ற விடுமுறைகளையோ, அவர்கள் ஒரு காலத்தில் விலைமதித்த விளையாட்டுப் பொருட்களையோ அவர்கள் மறந்துவிடலாம். ஆனால் அதிகாலையில் அறையில் ஜெபிக்கும் அம்மாவைப் பார்த்ததை அவர்கள் மறக்க வாய்ப்பு மிகக் குறைவே. முக்கியமான தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு முன் தந்தை தன் வேதாகமத்தைத் திறப்பதை அவர்கள் நினைவில் வைத்திருப்பார்கள். தங்கள் பெற்றோர் ஒருவரிடம் ஒருவர் மன்னிப்புக் கேட்பதை அவர்கள் கேட்டதை நினைவில் வைத்திருப்பார்கள். உணவுக்கு முன் ஜெபிக்க மேசையைச் சுற்றி கூடியதை அவர்கள் நினைவில் வைத்திருப்பார்கள். தொடர்ச்சியான குழப்பத்திற்குப் பதிலாக வழிபாட்டு இசை வீட்டை நிரப்பியதை அவர்கள் கேட்டதை நினைவில் வைத்திருப்பார்கள். அந்த நினைவுகள், பல ஆண்டுகள் கழித்து பரிசுத்த ஆவியானவர் அடிக்கடி பயன்படுத்தி, தொலைந்த மகன்களையும் மகள்களையும் பிதாவிடம் திரும்பக் கொண்டுவரும் நங்கூரங்களாக மாறுகின்றன.

நமது குடும்பத்திற்கு நாம் விட்டுச்செல்ல முடிந்த மிகப்பெரிய வாரிசு ஒரு வங்கி கணக்கிலோ ஒரு உயில் ஆவணத்திலோ இல்லை. இயேசு கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவது என்றால் என்ன என்பதை தொடர்ந்து நிரூபித்த ஒரு வாழ்க்கையில் அது காணப்படுகிறது. நமது குரல்கள் மௌனமான வெகுகாலம் கழித்தும், நாம் வாழ்ந்த முன்மாதிரி நமது பிள்ளைகளின் மற்றும் பேரக்குழந்தைகளின் வாழ்க்கை மூலம் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே இருக்கும்.

அதுவே நமது ஜெபமாக இருக்கட்டும். கர்த்தாவே, நாங்கள் விட்டுச்செல்லும் பாரம்பரியத்தால் வருங்கால தலைமுறைகள் உம்மை அறிவது எளிதாக இருக்கும் விதத்தில் இன்று நாங்கள் வாழ உதவும். விசுவாசம் காணப்படும், சத்தியம் நேசிக்கப்படும், ஜெபம் பயிற்சி செய்யப்படும், கிறிஸ்து கனப்படுத்தப்படும் இடங்களாக எங்கள் வீடுகள் மாறட்டும். இன்று நீர் எங்களுக்குத் தந்திருக்கும் தரிசனம் தலைமுறை தலைமுறையாக எங்கள் குடும்பத்தைத் தொடர்ந்து வடிவமைக்கட்டும்.

09

பகுதி 9

நம் தரிசனத்தையும் குரலையும் மீட்க
இயேசு வந்தார்

ஒவ்வொரு சிறந்த வேதாகம படிப்பும் இறுதியில் நம்மை மீண்டும் இயேசுவிடம் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். இந்தப் படிப்பு முழுவதும் நாம் தரிசனத்தைப் பற்றியும், நமது வார்த்தைகளைப் பற்றியும், நமது தீர்மானங்களைப் பற்றியும், நமது குடும்பங்களைப் பற்றியும், பெற்றோரின் பொறுப்பைப் பற்றியும் பேசியிருக்கிறோம். ஆனால் இவை எதுவும் நம்மில் தொடங்கவில்லை. அவை அனைத்தும் கிறிஸ்துவில் தொடங்குகின்றன. மத்தேயு 12-ன் அழகான உண்மை, ஒரு மனிதன் குருடும் பேசமுடியாதவனுமாக இருந்தான் என்பது மட்டும் அல்ல. அழகான உண்மை என்னவென்றால், இயேசு அங்கே இருந்தார் என்பதே. இயேசு எங்கு இருக்கிறாரோ, அங்கே பகைவன் திருடியதை மீட்டெடுக்க முடியும்.

மத்தேயு 12-ல் இருந்த மனிதனால் தன்னைத்தானே குணமாக்க முடியவில்லை. தனக்குத்தானே பார்வையைத் தரவும் முடியவில்லை, தன் நாக்கை அவிழ்க்கவும் முடியவில்லை. அவனது நிலைமைக்கு தெய்வீக தலையீடு தேவைப்பட்டது. இந்தக் குறிப்பிட்ட அற்புதத்தில் குருட்டுத்தன்மையையும் ஊமைத்தன்மையையும் இயேசு பிசாசின் அடக்குமுறையுடன் இணைத்தார் என்றும், ஒரே ஒரு சந்திப்பில் நரகம் செய்திருந்ததை இயேசு முற்றிலும் மாற்றியமைத்தார் என்றும் போதகர் டிஸ்டேல் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்.

இது ஒவ்வொரு விசுவாசியையும் நம்பிக்கையால் நிரப்ப வேண்டும். பகைவன் நமது தரிசனத்தைக் குருடாக்கவோ, நமது விசுவாசத்தை மௌனமாக்கவோ ஆண்டுகணக்கில் முயற்சி செய்திருந்தாலும், இயேசு இன்னும் இரண்டையும் மீட்டெடுக்க இயலுமானவராக இருக்கிறார்.

இந்தப் பாடத்தை வாசிக்கும் சில பெற்றோர், தாங்கள் செய்த தவறுகளை உணர்ந்து மனச்சோர்வடையலாம். ஜெபம் வீட்டில் இல்லாத ஆண்டுகள் இருந்திருக்கலாம். குடும்ப சீஷத்துவத்தை விட வேலை முக்கியமானதாக மாறியிருக்கலாம். கோபமோ, கசப்போ, கவனச்சிதறலோ மெதுவாக சமாதானத்தை மாற்றியிருக்கலாம். மற்றவர்கள் இன்று தங்கள் பிள்ளைகளைப் பார்த்து, இது மிகவும் தாமதமாகிவிட்டதா என்று எண்ணலாம். நமது வாய்ப்பை நாம் தவறவிட்டோம் என்றும், நமது தோல்விகள் நிரந்தரமானவை என்றும், நமது குடும்பம் தேவன் நோக்கியதாக ஒருபோதும் மாற முடியாது என்றும் பகைவன் கிசுகிசுக்க விரும்புகிறான்.

அது அவனது மிகப்பெரிய பொய்களில் ஒன்று.

வேதவாக்கியம் முழுவதிலும், தொலைந்ததாகத் தோன்றுவதை மீட்டெடுப்பதில் தேவன் நிபுணத்துவம் பெற்றவர். “வெட்டுக்கிளி தின்ற வருஷங்களை உங்களுக்கு மீளக் கொடுப்பேன்” என்று எழுதும்போது யோவேல் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை அறிவித்தார். நமது தேவன் நேற்றைய தோல்விகளை மன்னிக்க மட்டுமல்ல, அவற்றை மீட்கவும் இயலுமானவர். அலட்சியப்படுத்தப்பட்டதை அவரால் மீண்டும் கட்டியெழுப்ப முடியும். கடினமாகிவிட்ட இருதயங்களை அவரால் மென்மையாக்க முடியும். சரிசெய்ய முடியாதென்று தோன்றும் திருமணங்களை அவரால் குணமாக்க முடியும். அவரிடமிருந்து வெகுதூரம் அலைந்து சென்ற பிள்ளைகளை அவரால் விழிப்பூட்ட முடியும். கர்த்தருக்கு ஒன்றும் சாத்தியமற்றது இல்லை.

இதனால்தான் நமது தரிசனத்தைத் திருட பகைவன் இவ்வளவு கடினமாக உழைக்கிறான். மீட்பு சாத்தியமற்றது என்று நம்மை நம்பவைக்க முடிந்தால், நாம் ஜெபிப்பதை நிறுத்திவிடுவோம். நாம் நம்புவதை நிறுத்திவிடுவோம். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைப் பேசுவதை நிறுத்திவிடுவோம். இறுதியில், போர் தொடங்குவதற்கு முன்பே நாம் சரணடைந்துவிடுவோம். ஆனால் தமது சீஷர்கள் தங்கள்மேல் நம்பிக்கை வைக்கும்படி இயேசு ஒருபோதும் கேட்கவில்லை. அவரிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கும்படியே அவர்களைக் கேட்டார்.

தேவன் “நாம் வேண்டிக்கொள்வதெல்லாம் நினைப்பதெல்லாம் அதிகமாய் செய்ய வல்லவராயிருக்கிறார்” என்று எபேசியர் 3:20-ல் பவுல் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார். அந்த வார்த்தைகளைச் சிந்தியுங்கள். தேவன் நாம் கேட்பதைவிட அதிகமாகவும், நாம் கற்பனை செய்வதைவிட அதிகமாகவும் செய்ய இயலுமானவர். நமது தரிசனம் வரையறுக்கப்பட்டது, ஆனால் அவருடைய தரிசனம் அப்படியல்ல. நாம் பெரும்பாலும் இப்போதைய போராட்டத்தை மட்டுமே காண்கிறோம், ஆனால் தேவன் ஏற்கெனவே தாம் ஆயத்தப்படுத்தும் எதிர்காலத்தைக் காண்கிறார்.

அது நமது குடும்பங்களுக்காக நாம் ஜெபிக்கும் விதத்தை முற்றிலும் மாற்ற வேண்டும்.

பயத்துடன் ஜெபிப்பதற்குப் பதிலாக, எதிர்பார்ப்புடன் ஜெபிக்கத் தொடங்குகிறோம்.

“கர்த்தாவே, என் பிள்ளைகள் வெற்றி பெறுவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்” என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, “கர்த்தாவே, என் பிள்ளைகளை உமது மகிமைக்காகப் பயன்படுத்தும்” என்று ஜெபிக்கத் தொடங்குகிறோம்.

“என் திருமணம் தாங்குமா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை” என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, “கர்த்தாவே, எங்கள் திருமணத்தை உமது கிருபையின் சாட்சியாகக் கட்டியெழுப்பும்” என்று அறிக்கை செய்யத் தொடங்குகிறோம்.

நமது சிறந்த நாட்கள் கடந்துவிட்டன என்று நம்புவதற்குப் பதிலாக, தேவன் இன்னும் நமது கதையை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று நம்பத் தொடங்குகிறோம்.

வேதவாக்கியத்தில் மிகவும் ஊக்கமளிக்கும் உண்மைகளில் ஒன்று, தேவன் தம்மை நம்பத் தேர்ந்தெடுக்கும் சாதாரண மனிதர்கள் மூலம் பெரும்பாலும் தமது மிகப் பெரிய வேலையை நிறைவேற்றுகிறார் என்பதே. தேவன் ஆபிரகாமுக்கு ஒரு மகனைக் கொடுத்தபோது அவர் வயதான மனிதனாக இருந்தான். இஸ்ரவேலை எகிப்திலிருந்து வழிநடத்தியபோது மோசே என்பது வயதுடையவராக இருந்தார். சாமுவேல் பிறப்பதற்கு முன்பு அன்னாள் ஆண்டுக்கணக்கில் ஜெபித்தாள். சகரியாவும் எலிசபெத்தும் தங்களுக்குப் பிள்ளைகள் பிறக்கும் வயதைத் தாண்டிவிட்டது என்று நம்பினர், ஆனாலும் தேவன் அவர்களுக்கு யோவான் ஸ்நானகனைக் கொடுத்தார். மீண்டும் மீண்டும், தமது காலவரிசை மனித சூழ்நிலைகளால் வரம்புக்குட்படுத்தப்படவில்லை என்பதை தேவன் நிரூபிக்கிறார்.

நமது குடும்பங்களுக்கும் இதுவே உண்மை.

இன்று நாம் எந்தக் காலத்தில் இருந்தாலும், தரிசனத்தை மீட்டெடுக்க தேவன் இன்னும் இயலுமானவர். ஜெபத்தை மீட்டெடுக்க அவர் இன்னும் இயலுமானவர். வழிபாட்டை மீட்டெடுக்க அவர் இன்னும் இயலுமானவர். திருமணங்களை மீட்டெடுக்க அவர் இன்னும் இயலுமானவர். அலைந்து சென்ற பிள்ளைகளை மீட்டெடுக்க அவர் இன்னும் இயலுமானவர். மத்தேயு 12-ல் குருடரின் கண்களைத் திறந்த அதே இரட்சகர், இன்றும் ஆவிக்குரிய கண்களைத் திறந்துகொண்டிருக்கிறார். ஒரு மௌனமான நாளை அவிழ்த்த அதே கர்த்தர், தமது வீடுகளின் மேல் விசுவாசத்தைப் பேசும் தைரியத்தை இன்றும் தமது மக்களுக்குத் தந்துகொண்டிருக்கிறார்.

தேவன் நமது குடும்பங்களைப் பற்றி அவர் காண்பதைக் காணும்படியும், நமது எதிர்காலத்தைப் பற்றி அவர் சொல்வதைப் பேசும்படியும் நமது திறனை மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்று போதகர் டிஸ்டேல் ஜெபித்து செய்தியை முடிக்கிறார். அதுவே நம் ஒவ்வொருவரும் ஜெபிக்க வேண்டிய ஜெபம் என்று நான் நம்புகிறேன்.

“கர்த்தாவே, நீர் என் துணைவரைக் காண்பதைப் போலவே நானும் காண உதவும்.”

“நீர் என் பிள்ளைகளைக் காண்பதைப் போலவே நானும் காண உதவும்.”

“என் பயங்களுக்குப் பதிலாக, உமது வாக்குத்தத்தங்கள் மூலம் என் எதிர்காலத்தைக் காண உதவும்.”

“பகைவனின் குரலுடன் உடன்படுவதை நிறுத்தி, உமது வார்த்தையுடன் உடன்படத் தொடங்க எனக்கு உதவும்.”

தேவன் நமது தரிசனத்தை மீட்டெடுக்கும்போது, நமது தைரியத்தையும் மீட்டெடுக்கிறார். வேறொரு எதிர்காலத்தைக் காண்பதால், வேறு தீர்மானங்களை எடுக்கத் தொடங்குகிறோம். நமது இருதயங்கள் மீண்டும் நம்பிக்கையால் நிரம்பியதால், வேறுவிதமாகப் பேசத் தொடங்குகிறோம். சிறிது சிறிதாக, நமது வீடுகள் மாறத் தொடங்குகின்றன. உரையாடல்கள் ஆரோக்கியமாகின்றன. ஜெபம் மேலும் இயல்பானதாகிறது. வழிபாடு மேலும் உண்மையானதாகிறது. வெறுமனே தேவனைப் பற்றி பேசுவதைவிட, உண்மையிலேயே அவரையே சார்ந்திருக்கும் பெற்றோரை நமது பிள்ளைகள் காணத் தொடங்குகிறார்கள்.

இந்த மாற்றம் ஒரே இரவில் அரிதாகவே நடக்கும், ஆனால் அது எப்போதும் ஒரு தீர்மானத்துடன் தொடங்குகிறது: பகைவன் திருட முயன்றதை மீட்டெடுக்க இயேசுவை அனுமதிப்பதே.

““உங்களில் நல்ல கிரியையைத் தொடங்கினவர் கிறிஸ்து இயேசுவின் நாள்வரைக்கும் அதை முடிக்கிறவராயிருப்பார் என்று நான் நம்பியிருக்கிறேன்.””

பிலிப்பியர் 1:6, தமிழ் வேதாகமம்

தேவன் தொடங்குவதை, அவரே முடிக்கிறார்.

அந்த வாக்குத்தத்தம் தனிநபர்களுக்குப் பொருந்தும்.

அது திருமணங்களுக்குப் பொருந்தும்.

அது பெற்றோருக்குப் பொருந்தும்.

அது குடும்பங்களுக்கும் பொருந்தும்.

உங்கள் வீடு இன்று எந்த நிலையில் இருந்தாலும், உங்கள் தரிசனத்தை மீட்டெடுக்கவும், உங்கள் குரலை பலப்படுத்தவும், அவர் ஆயத்தப்படுத்தியிருக்கும் எதிர்காலத்தை நோக்கி உங்கள் குடும்பத்தை வழிநடத்தவும் இயேசு இன்னும் இயலுமானவராக இருக்கிறார். அதுவே நமது நம்பிக்கை. அதுவே நமது உறுதி. அதுவே மத்தேயு 12-ன் இதயத்தில் காணப்படும் அழகான வாக்குத்தத்தமும் ஆகும்.

முடிவுரை

உங்கள் குடும்பத்தின் எதிர்காலம்
இன்றே தொடங்குகிறது

இந்தப் படிப்பின் முடிவை நாம் அடையும்போது, ஒரு உண்மை நமது இருதயங்களில் உறுதியாக நிலைத்திருக்க வேண்டும்: ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு இலக்கை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. நமது வீடு அடுத்த தலைமுறையை பாதிக்கிறதா என்பது கேள்வி அல்ல, அந்தப் பாதிப்பு எந்தத் திசையில் செல்கிறது என்பதே கேள்வி. நாம் எடுக்கும் ஒவ்வொரு தீர்மானமும், நாம் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும், நாம் நிலைநாட்டும் ஒவ்வொரு முன்னுரிமையும், நாம் வாழும் ஒவ்வொரு முன்மாதிரியும் நமது பிள்ளைகளின் ஆவிக்குரிய எதிர்காலத்தை மௌனமாக வடிவமைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

இந்தப் பாடம் முழுவதும் நாம் கண்டறிந்தபடி, பகைவனின் உபாயம் மாறவில்லை. மத்தேயு 12-ல் இருந்த மனிதனை குருடும் பேசமுடியாதவனுமாக வைத்திருக்க அவன் முயற்சி செய்ததைப் போலவே, விசுவாசிகளை தேவனுடைய நோக்கத்திற்குக் குருடாக்கவும், விசுவாசத்தின் குரலை மௌனமாக்கவும் அவன் இன்னும் அயராது உழைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். தங்கள் குடும்பத்திற்கான தேவனுடைய அழைப்பை பெற்றோர் இழக்கும்படி அவனால் நம்பவைக்க முடிந்தால், அவர்கள் இறுதியில் நோக்கத்துடன் வழிநடத்துவதை நிறுத்திவிடுவார்கள் என்பதை அவன் அறிவான். விசுவாசத்திற்குப் பதிலாக பயத்தாலும், ஊக்கத்திற்குப் பதிலாக விமர்சனத்தாலும், வழிபாட்டிற்குப் பதிலாக கவனச்சிதறலாலும் ஒரு வீட்டை அவனால் நிரப்ப முடிந்தால், அவன் ஏற்கெனவே அடுத்த தலைமுறையை பாதிக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

ஆனால் கதை இங்கே முடிவடையவில்லை.

இயேசு அந்த மனிதனின் வாழ்க்கைக்குள் நுழைந்து, பகைவன் செய்ததை முற்றிலும் மாற்றியமைத்தார். குருடன் கண்டான். ஊமையன் பேசினான். திருடப்பட்டது மீட்டெடுக்கப்பட்டது. அதே இரட்சகர் இன்னும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் இன்னும் திருமணங்களை மீட்டெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் இன்னும் குடும்பங்களை குணமாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் இன்னும் பெற்றோரை அவர்களது தேவன் தந்த பொறுப்பிற்கு விழிப்படையச் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அவர் இன்னும் தொலைந்த மகன்களையும் மகள்களையும் வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். நமது குடும்பங்களுக்கு அவர் விரும்பும் எதிர்காலத்தை நாம் காணும்படி அவர் இன்னும் ஆவிக்குரிய கண்களைத் திறந்துகொண்டிருக்கிறார்.

ஒருவேளை இந்தப் படிப்பின் மிகப் பெரிய பாடம், தரிசனம் எப்போதும் செயலுக்கு வழிநடத்த வேண்டும் என்பதே. ஒரு தேவபக்தியுள்ள வீடு இருப்பதைப் பற்றி வெறுமனே கனவு காண்பது போதாது. நாம் வேண்டுமென்றே ஒன்றைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும். நமது பிள்ளைகள் கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்வார்கள் என்று வெறுமனே நம்புவது போதாது. கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவதை கவர்ச்சிகரமாக்கும் ஒரு வாழ்க்கையை நாம் முன்மாதிரியாகக் காட்ட வேண்டும். நமது வீடுகளுக்குள் சீஷத்துவத்தை புறக்கணித்தபடி உண்மையாக சபைக்குச் செல்வது போதாது. தங்கள் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையில் முதன்மை ஆவிக்குரிய செல்வாக்காக மாறும் அற்புதமான சிறப்புரிமையை தேவன் ஒவ்வொரு பெற்றோரிடமும் ஒப்படைத்திருக்கிறார்.

இதற்கு குறையின்மை தேவையில்லை.

உண்மையில், தாழ்மையுடன் மனந்திரும்பி, மன்னிப்புக் கேட்டு, தொடர்ந்து தேவனுடைய கிருபையை சார்ந்திருக்கும் பெற்றோரைப் பார்ப்பதே நமது பிள்ளைகள் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மிகப் பெரிய பாடங்களில் ஒன்று. அவர்களுக்கு குறையற்ற பெற்றோர் தேவையில்லை. இயேசுவை உண்மையாக நேசித்து, ஒவ்வொரு நாளும் அவரைப் பின்பற்ற உறுதியுடன் இருக்கும் பெற்றோர் அவர்களுக்குத் தேவை.

போதகர் டிஸ்டேலின் செய்தியைப் பற்றி சிந்திக்கும்போது, ஒருவேளை நாம் ஒவ்வொருவரும் நம்மைத் தாங்களே சில எளிய ஆனால் ஆழ்ந்து யோசிக்கச் செய்யும் கேள்விகளைக் கேட்க வேண்டும்.

என் குடும்பத்திற்காக எனக்கு என்ன தரிசனம் இருக்கிறது?

தேவன் நமக்காக விரும்புவதாக நான் நம்பும் திருமணத்தை என்னால் தெளிவாக விவரிக்க முடியுமா? நான் என் பிள்ளைகளுக்கு விட்டுச்செல்ல விரும்பும் ஆவிக்குரிய பாரம்பரியத்தை என்னால் விளக்க முடியுமா? நமது வீட்டில் மிக முக்கியமானது என்ன என்று யாராவது என் மகனையோ மகளையோ கேட்டால், அவர்களது பதில் தேவனுடைய ராஜ்யத்தை பிரதிபலிக்குமா?

என் வீட்டின் சூழலை எந்த வார்த்தைகள் வடிவமைக்கின்றன?

பயத்தை விட விசுவாசத்தை என் பிள்ளைகள் அதிகமாகக் கேட்கிறார்களா? நான் ஜெபிப்பதை அவர்கள் தொடர்ந்து கேட்கிறார்களா? அவர்களின் மேல் நான் ஜீவனைப் பேசுவதை அவர்கள் கேட்கிறார்களா? நன்றியையும், மன்னிப்பையும், ஊக்கத்தையும், நம்பிக்கையையும் அவர்கள் கேட்கிறார்களா? அல்லது விமர்சனமும், கவலையும், விரக்தியும் நமது சுவர்களுக்குள் மிகச் சத்தமான குரல்களாக மாறிவிட்டனவா?

நான் விரும்புவதாகச் சொல்லும் எதிர்காலத்தை என் அன்றாடத் தீர்மானங்கள் ஆதரிக்கின்றனவா?

தேவனுடைய வார்த்தையை நேசிக்கும் பிள்ளைகளை நான் விரும்பினால், நான் அதை வாசிப்பதை அவர்கள் பார்க்கிறார்களா? அவர்கள் தொழுதுகொள்பவர்களாக மாற வேண்டும் என்று நான் ஏங்கினால், நான் தொழுதுகொள்வதை அவர்கள் பார்க்கிறார்களா? அவர்கள் தாராளமானவர்களாக மாற வேண்டும் என்று நான் ஜெபித்தால், நான் கொடுப்பதை அவர்கள் தொடர்ந்து பார்க்கிறார்களா? அவர்கள் ஒரு நாள் தங்கள் சொந்தக் குடும்பங்களை ஆவிக்குரியதாக வழிநடத்த வேண்டும் என்று நான் நம்பினால், ஆவிக்குரிய தலைமைத்துவம் எப்படி இருக்கும் என்று நான் இன்று நிரூபிக்கிறேனா?

இவை குற்றவுணர்வை உண்டாக்குவதற்கான கேள்விகள் அல்ல. அவை புதுப்பிப்பிற்கான அழைப்புகள்.

ஒவ்வொரு குடும்பமும் மீண்டும் தொடங்க முடியும் என்பதே இனிமையான செய்தி.

இன்று ஒரு புதிய தொடக்க புள்ளியாக மாற முடியும்.

இன்றிரவு தன் குடும்பம் ஒன்றாக ஜெபிக்கும் என்று ஒரு தந்தை தீர்மானிக்க முடியும்.

தன் பிள்ளைகளின் தோல்விகளுக்குப் பதிலாக, தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை அவர்கள் மேல் பேசத் தொடங்க ஒரு தாய் தீர்மானிக்க முடியும்.

மனக்கசப்பிற்குப் பதிலாக மன்னிப்பை ஒரு கணவனும் மனைவியும் தேர்ந்தெடுக்க முடியும்.

சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றி தேவனுடைய வார்த்தை இயல்பாக விவாதிக்கப்படும் தருணங்களை பெற்றோர் வேண்டுமென்றே உருவாக்க முடியும்.

தேவனுடைய சமூகம் தங்கள் வீட்டின் மிகப்பெரிய முன்னுரிமையாக மாறும் என்று ஒரு குடும்பம் தீர்மானிக்க முடியும்.

காலப்போக்கில் தொடர்ந்து எடுக்கப்படும் சிறிய தீர்மானங்கள் அசாதாரண முடிவுகளை உருவாக்குகின்றன.

ஒரு நாள் நமது பிள்ளைகள் தங்கள் சொந்த வீடுகளை நிலைநாட்டுவார்கள். அவர்கள் நம்மை நினைவில் வைத்திருப்பார்களா என்பது கேள்வி அல்ல. அவர்கள் வைத்திருப்பார்கள். நம்மைப் பார்த்ததால் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவதைப் பற்றி அவர்கள் என்ன நினைவில் வைத்திருப்பார்கள் என்பதே பெரிய கேள்வி.

தேவனுடைய வீட்டை நேசித்த பெற்றோரை அவர்கள் நினைவில் வைத்திருக்கட்டும்.

சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றி வழங்கப்பட்ட ஜெபங்களைக் கேட்டதை அவர்கள் நினைவில் வைத்திருக்கட்டும்.

ஒருவரையொருவர் கனப்படுத்திய பெற்றோரை அவர்கள் நினைவில் வைத்திருக்கட்டும்.

வேதாகமம் வாசிக்கப்படுவதையும், வழிபாடு வீட்டை நிரப்புவதையும், தாராள மனது சந்தோஷத்துடன் பயிற்சி செய்யப்படுவதையும், மன்னிப்பு விரைவாக நீட்டப்படுவதையும், ஒவ்வொரு காலத்திலும் விசுவாசம் உறுதியாக நிலைத்திருப்பதையும் அவர்கள் நினைவில் வைத்திருக்கட்டும்.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மட்டும் நாம் பேசிக்கொண்ட ஒருவராக அல்ல, மாறாக உண்மையிலேயே நமது குடும்பத்தின் மையத்தில் வாழ்ந்த ஒருவராகவே இயேசு இருந்தார் என்பதை அறிந்தே அவர்கள் வளரட்டும்.

மேலும், யோசுவா செய்ததைப் போலவே, ஒரு நாள் அவர்கள் தங்கள் சொந்தப் பிள்ளைகளுக்கு முன் நின்று நம்பிக்கையுடன் அறிவிக்கட்டும்,

“நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்.”

யோசுவா 24:15, தமிழ் வேதாகமம்

கர்த்தர் திரும்பி வரும் வரை, அந்த அறிக்கை ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்குத் தொடர்ந்து செல்லட்டும்.

தியான கேள்விகள்

தரிசனம், குரல் மற்றும் பாரம்பரியத்தை
மீட்டெடுத்தல்

1. பகைவன் தாக்கும் இடம்

பகைவன் நமது தரிசனத்தையும் குரலையும் தாக்குகிறான், ஏனெனில் அவை நமது தலைவிதியை பாதிக்கின்றன என்று போதகர் டிஸ்டேல் கற்பித்தார். இன்று உங்கள் குடும்பத்தைப் பார்க்கும்போது, உங்கள் தரிசனத்தை மங்கச் செய்யவோ, உங்கள் விசுவாசத்தை மௌனமாக்கவோ பகைவன் எங்கே அதிகமாக முயற்சி செய்திருக்கிறான் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? தேவனுடைய வார்த்தையின் மூலமும் ஜெபத்தின் மூலமும் அந்தத் தாக்குதல்களை நீங்கள் எப்படி எதிர்க்கத் தொடங்கலாம்?

2. உங்கள் குடும்பத்தின் மிகப்பெரிய முன்னுரிமை

யாராவது ஒரு வாரம் உங்கள் குடும்பத்தை கவனித்தால், உங்கள் வீட்டின் மிகப் பெரிய முன்னுரிமை என்ன என்று அவர்கள் முடிவு செய்வார்கள்? கிறிஸ்துவை வேண்டுமென்றே பின்தொடரும் ஒரு குடும்பத்தை அவர்கள் காண்பார்களா, அல்லது முதலிடத்திற்காக போட்டியிடும் வேறு முன்னுரிமைகளை அவர்கள் காண்பார்களா?

3. நீங்கள் பேசும் வார்த்தைகள்

உங்கள் வீட்டில் அதிகமாகப் பேசப்படும் வார்த்தைகளைப் பற்றி சிந்தியுங்கள். அவை விசுவாசத்தையும், நம்பிக்கையையும், ஊக்கத்தையும், சமாதானத்தையும் உருவாக்கும் வார்த்தைகளா, அல்லது விமர்சனமும், பயமும், விரக்தியும், எதிர்மறையும் அதிகமாகிவிட்டனவா? உங்கள் குடும்பத்தின் மேல் ஜீவனைப் பேசத் தொடங்க இந்த வாரம் நீங்கள் செய்யக்கூடிய நடைமுறை மாற்றங்கள் என்ன?

4. இன்றைய தேர்வுகள், நாளை பாதை

“இன்று நாம் எடுக்கும் தேர்வுகளே நாளை நமது குடும்பம் நடக்கும் பாதையாக மாறுகின்றன” என்று போதகர் டிஸ்டேல் நமக்கு நினைவூட்டினார். தேவன் விரும்பும் எதிர்காலத்தை நோக்கி உங்கள் குடும்பத்தை நன்றாக வழிநடத்த, நீங்கள் தொடங்க வேண்டிய ஒரு அன்றாட பழக்கம் என்ன—அல்லது நீங்கள் மாற்ற வேண்டிய ஒரு பழக்கம் என்ன?

5. நானும் என் வீட்டாரும்

“நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்” என்று யோசுவா தைரியமாக அறிவித்தார். இன்று உங்கள் வீட்டில் அந்த அறிக்கை நடைமுறையில் எப்படி இருக்கும்? உங்கள் வீட்டை ஜெபத்தின், வழிபாட்டின், சீஷத்துவத்தின் இடமாக மாற்ற நீங்கள் எடுக்கக்கூடிய குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைகள் என்ன?

6. அடுத்த தலைமுறையை சீஷப்படுத்துதல்

உங்கள் பிள்ளைகளையோ, பேரக்குழந்தைகளையோ, அல்லது தேவன் உங்கள் வாழ்க்கையில் வைத்திருக்கும் இளம் தலைமுறையினரையோ சிந்தியுங்கள். அவர்களது நடத்தையைத் திருத்துவதிலா, அல்லது அவர்களது வாழ்க்கையின் மேல் தேவனுடைய நோக்கத்தைப் பேசுவதிலா நீங்கள் அதிக நேரம் செலவிடுகிறீர்கள்? இந்த வாரம் அவர்களை வேண்டுமென்றே ஊக்குவிக்கவும் சீஷப்படுத்தவும் நீங்கள் எப்படி முடியும்?

7. நீங்கள் விட்டுச் செல்ல விரும்பும் பாரம்பரியம்

இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு உங்கள் பிள்ளைகளோ பேரக்குழந்தைகளோ உங்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையை விவரிப்பதைக் கற்பனை செய்யுங்கள். நீங்கள் தேவனை எப்படி நேசித்தீர்கள், உங்கள் குடும்பத்தை எப்படி நேசித்தீர்கள், உங்கள் வீட்டை எப்படி வழிநடத்தினீர்கள் என்பதைப் பற்றி அவர்கள் மிகவும் எதை நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள்? அத்தகைய ஒரு பாரம்பரியத்தை விட்டுச்செல்ல இன்று நீங்கள் என்ன தீர்மானங்களை எடுக்க வேண்டும்?
